

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

PRELEGERI PENTRU SĂPTĂMÎNA DE RUGĂCIUNE 23 - 30 NOIEMBRIE 1991

UN REFORMATOR AL RĂMĂȘIȚEI

Iubiți frați și surori în Domnul,

În marșul unor evenimente epocale, și anul acesta se apropie cu mare grabă de încheiere. Pentru a cîta oară am ajuns la încheierea unei alte Săptămîni de Rugăciune!? Fiecare prelegere ne-a prezentat imaginea unui slujitor al lui Dumnezeu chemat pentru o anumită lucrare care se înscrie în sensul planului de mîntuire.

În această ultimă ocazie, încheiem cu omul care este antitipul lucrării de redșteptare și reformă, punct culminant al experienței bisericii rămășiței din care voi și eu facem parte.

Israel se află la sfîrșitul unei perioade profetice care marchează eliberarea din robia babiloniană. Ceasul profetic a sunat;

de Nelu Dumitrescu

eliberarea a fost decretată de către înțeleptul împărat medopersan; poporul a fost chemat să iasă din Babilon și să înceapă o nouă experiență. Ce zile mari stăteau în fața lor! Ce privilegii noi oferea această nouă perspectivă! De cîtă vreme așteptaseră ei eliberarea! Cîți dintre ei studiaseră cu stăruință profețiile în așteptarea înfrigurată a evenimentelor! Și acum, împlinirea! Puteau fi liberi. Oricînd, începînd din ceasul acela.

Neemia este bărbatul acelei vremi. Inspirația îl caracterizează ca pe un bărbat al rugăciunii, al credinței și al judecării sănă-

toase. El n-a fost nici preot și nici prooroc; a fost însă un reformator ridicat pentru o vreme importantă.

Își începe activitatea reformatoare cu post, rugăciune și mărturisire.

Menționez pe scurt cîteva aspecte esențiale ale lucrării lui:

a) Înaintea împăratului dă pe față credință și curaj.

b) Face la fața locului un plan care implică prudență și viziune.

c) Se consfătuiește cu oamenii de încredere.

d) Cîștigă încrederea și simpatia poporului care răspunde: „Să ne sculăm și să zidim!”

e) Fiecare din popor devine la rîndul lui un Neemia.

f) Reforma provoacă opoziția celor din afară care au legături cu cei neconsacrați din interior,

opozitie care se manifesta prin dispreț, batjocură, apoi prin amenințări. Urmarea este descu-rajarea unora din popor.

g) Soluția lui Neemia pentru această stare de lucruri este: „Ne-am rugat Dumnezeului nostru”.

h) Răspunsul lui la provocări și amenințări a fost totdeauna: „Am o mare lucrare de făcut”.

Totdeauna redeşeptarea și reforma au fost două lucruri distincte. Redeșeptarea este o trezire, o descoperire a situației personale spirituale așa cum este ea. Reforma este o acțiune practică, o schimbare a direcției în idei, teorii și practică. Amîndouă sînt strîns unite și în cele din urmă se contopesc.

În vremea lui Neemia, reforma spirituală se exercita în următoarele domenii:

- pазirea Sabatului
- zecimile și darurile
- cultul și serviciul la Templu
- legea lui Dumnezeu
- căsătoria cu cei necredincioși
- exploatarea săracilor de către cei bogăți

Nu poate fi nici o îndoială în faptul că aceste situații se regăsesc astăzi în poporul lui Dumnezeu. Lucrarea de restatornicire și de reformă adusă la îndeplinire de către cei întorși din robie sub conducerea lui Zorobabel, Ezra și Neemia reprezintă tabloul unei restaurări spirituale care urmează să aibă loc în zilele de pe urmă ale istoriei pămîntului. Profetul Isaia schițează această lucrare în capitolele 58, 12-14 și 61, 4. Experiența lui Neemia este repetată de istoria poporului lui Dumnezeu din timpul acesta. Ea ne învață că:

a) Oamenii rugăciunii trebuie să fie și bărbați de acțiune. Copiii lui Dumnezeu nu trebuie numai să se roage în credință ci să și lucreze sîrguincios și cu înțelepciune.

b) Ocaziile sînt uneltele cu care Dumnezeu își împlinește voia.

SABAT DUPĂ - AMIAZĂ 30 noiembrie

c) O unire a inimilor cît și a minilor este necesară pentru reușita lucrării de reformatiune.

d) Conducătorii trebuie să fie primii care să răspundă la acest apel. Aceia care ocupă poziții de influență și de răspundere în biserică ar trebui să fie cei dintîi în lucrarea lui Dumnezeu. „Dacă conducătorii care mărturisesc că au primit adevărurile cele solemne și importante care vor pune lumea la probă nu vor dovedi un zel aprins pentru a pregăti un popor care să stea în ziua lui Dumnezeu, trebuie să ne așteptăm că biserica va fi nepăsătoare și iubitoare de plăceri” - SW 29 martie 1904.

e) Poporul se va ridica la nivelul moral al conducătorilor lor. „Faceți ca poporul să înțeleagă planurile și să ia parte la lucrare”.

f) Fiecare are ceva de făcut în lucrarea de reformă spirituală de astăzi, mai întîi „fiecare în dreptul casei lui”.

Atitudinea tecoțiilor care „nu și-au pus grumazul la lucrul Domnului” și care au fost socotiți robi leneși este o avertizare pentru noi cei de astăzi. Ei să nu se găsească în poporul lui Dumnezeu.

În biserica de astăzi se simte nevoia de oameni ca Neemia, nu doar de bărbați care să se roage și să predice, ci de oameni ale căror rugăciuni și predici sînt susținute și înflăcărare de ținte precise și pline de rîvnă.

„În timpul sfîrșitului trebuie refăcută orice instituție divină. Rămășița poporului lui Dumnezeu stînd înaintea lumii ca forță reformatoare urmează să arate că legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile. Mi-nați de iubirea lui Hristos, ei urmează să conlucreze cu El la

rezidirea dărfimăturilor. Ei trebuie să fie dregători de spărturi și restauratori ai drumurilor pentru a face țara cu puțință de locuit”.

Biserica rămășiței are răspunderea de a fi un Neemia al timpurilor moderne. Ea trebuie să fie o slujitoare a vieții și a luminii.

Îmbrăcată în haina neprihănirii lui Hristos ea ajunge „frumoasă ca luna și curată ca soarele”. Dar cine este biserica? Eu și cu tine și toți laolaltă. Eu și cu tine sîntem astăzi chemați poate pentru ultima oară la redeşeptare, la trezire din somnul primejdios al rutinei sau indife-renței, la reformare hotărîtă a vieții în toate amănunțele ei.

Eu și cu tine stăm în această clipă în fața unei alegeri decisive și a unui moment de cotitură în experiența noastră spirituală.

Ceasul profetic a sunat: „trebuie să aibă loc o reformă hotărîtă în poporul lui Dumnezeu ACUM”. Două duhuri bat la poarta inimii și a vieții: duhul rugăciunii și duhul neînțelegerii și al discordiei. Care va avea intrare liberă?

Istoria îndelungată a păcatului este gata să se încheie cu ultima pagină. Ultimul cuvînt va fi: Amin! Apoi ... veșnicia.

Nu rosti Amin la ultima rugăciune pînă nu ai primit pe Isus în inima și în viața ta!

„Iată, eu stau ... și bat. Dacă aude cineva...” - și tu ești acel cineva - „și deschide ... voi intra”.

Isus este modelul desăvîrșit al unei reforme adevărate. Copiază modelul! Este perfect. Fără cusur. „Fără pată sau zbîrcitură sau altceva de felul acesta”. El este Cel Sfînt și Cel viu în vecii vecilor. Să ne unim în legămîntul slujirii lui Isus.

Fiecare dintre noi să fie un Neemia și să rostim cu toții asigurarea: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului”, Amin.

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 11/1991

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea din
România

APARE LUNAR

Redactor:
Dumitru Popa

Secretar redacție:
Coconcea Octavian

Membrii comitetului
redacțional:
D. Popa, O. Coconcea,
N. Dumitrescu, L.
Forray.

Colaboratori:

Niculescu Teodor,
Danci Petrică, A. Timiș,
B. Roșca, I. Bidiuc,
I. Huțanu, G. Deac, A.
Engelhardt, E.
Niculescu și V. Peicu.

CUPRINS

- Un reformator al rămășiței . . .CI
- Slujitori ai lui Dumnezeu 1
- Ioan Botezătorul 3
- Barnaba-un prieten 6
- Tăria lui Rut 8
- David 11
- Petru: Isus m-a schimbat 14
- Domnul meu, Avraam 16
- Maria 19
- Din înțelept, nechibzuit 21
- Credincios în Babilon 24

Editura
CURIERUL ADVENTIST
Biserica Creștină Adven-
tistă de Ziua a Șaptea
din România

Redacția și
Administrația
București, Str. Plantelor
12 Sectorul 2
Telefon: 20.76.65

VINERI

22 noiembrie

După cum se observă, în acest an avem Săptămîna de Rugăciune ceva mai devreme. Ea a fost astfel programată nu doar pentru a ne apropia de practica bisericii mondiale, ci pentru că timpurile se grăbesc. Fiecare zi este marcată de noutăți uluitoare. Nu poți să nu observi agitația și nerăbdarea care prevestesc o dezlănțuire finală și generală.

Aceasta este o Săptămîna de Rugăciune deosebită. De la cea de anul trecut pînă acum, au intrat în biserică prin botez mai multe mii de noi credincioși. [Pot fi invitați să ridice mîna sau să se ridice]. Bun-venit la această primă sărbătoare a rugăciunii! Așteptăm să vă auzim experiențele și rugăciunile. Entuziasmul, bucuria și iubirea voastră revitalizează biserica. Iar fericirea celor care au contribuit la convertire nu poate fi egalată de nimic.

În zeci de comunități, aceasta este prima Săptămîna de Rugăciune. Ele au fost înființate sau construite în ultimele luni. În aceste comunități să se înalțe strigăte de veselie! Să se bucure ziditorii și să fie fericiți dăruitorii!

În acest moment, biserica este chemată de Dumnezeu la o perioadă prelungită și intensă de rugăciune.

Pregătirile pentru faza publică a Campaniei naționale de evanghelizare conduc spre declanșarea ei iminentă. Materialele tipărite se distribuie, pastorii și laicii grăbesc pregătirea, organizatorii definitivează programele. În acest moment, în plină activitate, Dumnezeu cheamă biserica la o perioadă de rugăciune.

De ce? Pentru că în mod sigur sarcina este peste puterile noastre. Nu doar din punct de vedere material - resurse financiare, cărți, timp. Nu doar pentru că ne lipsește experiența. Ci pentru că sintem încă așa de firavi în credință, curajul depinde prea mult de împrejurările prielnice, consacrarea pentru slujire jertfitoare de sine este prea diluată de egoism. Într-o clipă, Dumnezeu poate deschide ferestre în cer și să ne îndestuleze cu resurse materiale. Dar credința, curajul autentic, consacrarea neîmpărțită trebuie dobîndite acum, în rugăciune.

În scrierile inspirate sintem îndemnați: „Vorbii despre credință. Vorbiți cu credință” (5 T/514). Sintem asigurați că „exercitarea credinței inspiră credință mai bine decît orice altceva” (PK/351).

Domnul ne cheamă la rugăciune pentru că planurile cele mai bune pentru lucrare pot să fie zădărnice de aceleași păcate ale noastre, care au întîrziat și pînă acum dorințele Mîntuitorului pentru o lucrare încheiată și intrare grabnică în căminul pregătit pentru noi. Misiunea Globală este o expresie a credinței, nu un înlocuitor al credinței. Misiunea Globală este lucrarea pentru adevăr a creștinilor sfințiți prin adevăr, nu un mecanism miraculos prin care oricine devine misionar în ciuda oricăror defecte de caracter. „Sfințiți-vă, cei ce purtați vasele Domului!”

SLUJITORI AI LUI DUMNEZEU

de Adrian Bocăneanu

Și în anii de pînă acum, Domnul ar fi putut să facă mult mai mult pentru triumful adevărului în România. De vină nu au fost împrejurările. Laicii pot să acuze pe predicatori, iar predicatorii pot să acuze pe laici. Dar pînă cînd nu voi recunoaște că păcatul meu - conducător, predicator sau membru - a ținut pe loc mina Celui Atotputernic, pînă cînd nu mă voi pocăi eu, nu putem aștepta ca Dumnezeu să-Și arate puterea să facă din această biserică „o slavă pentru întregul pămînt”. Dacă acuz sau arunc responsabilitatea asupra altora, în timp ce, în viața mea pun pe primul plan preocupări egoiste, recurg cu usurință la compromis și necinste, neglijez cu bună știință timpul rugăciunii, părăsesc familia și datoria din biserică numai ca să cîștig într-o monedă mai puternică, sînt gata de ceartă chiar în Casa Domnului, să nu aștept ca Misiunea Globală sau Campania națională de evanghelizare să însemne ceva pentru mine.

Ca înaintea unei zile decisive, ca un Iacov înaintea întîlnirii cu Esau, să facem din pocăință și învierea spirituală a vieții prima preocupare în această Săptămîină de Rugăciune. În mod special, în cele două dimineți de Sabat nu au fost prevăzute prelegeri pentru a da loc mărturisirii și consacrării.

Prelegerile acestei săptămîni poartă titlul „Slujitori ai lui Dumnezeu”. Ele sînt simple și scurte. Intenția nu a fost de a transmite în primul rînd niște idei teologice sau metode de activitate. Ele sînt mai mult un punct de plecare pentru meditație și conversație. Ele sînt mai potrivite pentru întîlniri în grupe mici, neformalizate, decît pentru mari adunări. Putem organiza programul încît să fie loc pentru ambele feluri de ore de rugăciune. Dar să dăm ocazie reală de comunicare, de părășie, între participanți. Să fie viață, prospețime, inițiativă și frumusețe. Să încheiem săptămî-

na înviorați și odihniți prin contactul cu izvoarele puterii, nu istoviți de efortul nostru. Să fie dezbateri practice, potrivite situației și posibilităților din fiecare grupă. O asemenea organizare cere timp, rugăciune și curaj înnoitor, dar va fi răsplătită.

Pentru această primă seară am ales cea mai scurtă biografie a unui slujitor al lui Dumnezeu. Ea cuprinde numai cîteva zeci de minute sau cîteva ore. De fapt, acest slujitor al lui Dumnezeu nu a putut să aline cu mîinile sale nici o nevoie sau suferință, nici măcar glasul său nu s-a auzit prea departe, pentru simplul motiv că era ținut pe cruce. Acolo s-a născut el din nou, acolo a intrat în împărăție și automat a devenit misionar, slujitor al lui Dumnezeu. El nu putea să aștepte să lucreze mai tîrziu. El nu a primit o dispensă ca să fie eliberat de slujire.

„SFINȚIȚI-VĂ CEI CE PURTAȚI VASELE DOMNULUI”

În ce a constat slujirea tilharului pocăit? Ce spune pentru noi istoria aceasta? Aici este confirmarea cuvintelor Domnului Hristos care ne spune că lucrarea primordială așteptată de Dumnezeu este credința și pocăința: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El” (Ioan 6, 29).

Într-un timp atît de scurt, în împrejurări de-a dreptul imposibile, acest om a fost un slujitor:

a) pentru Hristos: „Cît de plăcută a fost pentru Mintuitorul exprimarea credinței și iubirii din partea tilharului pe moarte” (DA/750).

b) pentru celălalt tilhar - Mărturia credinței a pus o limită batjocurii. Confruntat cu absurditatea cuvintelor sale sfidătoare, celălalt tilhar - din cîte se vede - a tăcut.

c) pentru mulțimea brutală de la cruce: „Cei ce se aflau în preajmă au prins cuvintele prin care tilharul L-a numit pe Isus Domn. Glasul omului pocăit le-a reținut atenția. Cei care, la piciorul crucii, se certau pentru hainele lui Hristos și aruncau sorțul pentru mantia Sa s-au oprit să asculte. Vocile lor minioase au fost potolite. Ținîndu-și respirația, ei au privit asupra Domnului Hristos așteptînd răspunsul gurii Sale” (DA/751).

Și cîte nu am putea spune despre milioanele de păcătoși care au fost încurajați să primească pe Domnul ascultînd istoria salvării tilharului?

Numai un om pocăit, numai cel ce crede în Isus și-L primește ca Domn, poate fi slujitorul lui Dumnezeu. Iar un asemenea om, cu oricît de puțin timp sau posibilități, va exercita o influență irezistibilă. Chiar un asemenea slujitor intră de îndată în bucuria Stăpînului și face ca cerul să radieze „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4, 6).

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. Enumerați - cît mai direct posibil - trei motive de recunoștință și laudă.

2. Ce aspecte din experiența spirituală personală vă îngrijorează cel mai mult? Dar din viața bisericii?

3. Ce este necesar și ce nu este necesar pentru a fi un slujitor al lui Dumnezeu?

IOAN BOTEZĂTORUL

Următorul material este luat
din capitolele 10, 18 și 22 din
cartea „Hristos, Lumina lumii”.

PREGĂTIND CALEA DOMNULUI

de Ellen G. White

Înainte mergătorul lui Hristos s-a ridicat dintre credincioșii lui Israel care de multă vreme așteptau venirea lui Mesia. Bătrînul preot Zaharia și soția lui, Elisabeta, „erau amîndoi neprihăniți înaintea lui Dumnezeu” și din viața lor liniștită și sfîntă, lumina credinței strălucea ca o stea în mijlocul întunericului acelor zile rele. Acestei perechi evlavioase i se făgăduise un fiu care trebuia să meargă „înaintea feței Domnului, pentru a pregăti căile Lui”...

Înainte de a se naște Ioan, îngerul spusese: „Va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea vin, nici băutură amețitoare și se va umple de Duhul Sfînt”. Dumnezeu trebuia să fie cu el. Duhul lui Dumnezeu era cu el numai dacă asculta de cele spuse de înger.

Ioan trebuia să fie un sol al lui Iehova, pentru a duce lumii lumina lui Dumnezeu. El trebuia să dea o nouă îndrumare gîndurilor lor. Trebuia să-i impresioneze cu sfințenia cerințelor lui Dumnezeu și cu nevoia lor după dreptatea Sa desăvîrșită. Un asemenea sol trebuia să fie sfînt. Trebuia să fie un templu al Duhului Sfînt. Pentru a îndeplini lucrarea sa, trebuia să fie sănătos la corp și plin de tărie intelectuală și morală. De aceea era nevoie ca el să-și stăpînească toate puterile ca să poată sta neclintit în orice împrejurare ca și stîncile și munții pustiei.

Pe timpul lui Ioan Botezătorul, lăcomia după averi și iubirea de lux

și petrecere erau larg răspîndite. Plăcerile senzuale, petrecerile și bețiile provocau boli și degenerare fizică, întunecînd înțelegerea spirituală și slăbind împotrivirea față de păcat. Ioan trebuia să fie un reformator. Prin viața lui cumpătată și prin îmbrăcămintea lui simplă, trebuia să fie o mustrare pentru excesele timpului. De aceea, s-au dat părinților lui Ioan învățăturile cunoscute - învățături de viață cumpătată - aduse de un înger de la tronul lui Dumnezeu...

Ca prooroc, Ioan urma „să întoarcă inima părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”. În lucrarea de a pregăti calea pentru înția venire a lui Hristos, el era reprezentantul aceluia care au să pregătească un popor pentru a doua venire a Domnului. Lumea s-a dedat la plăceri. Rătăcirile și superstițiile lumești sînt fără număr. Cursele lui Satana pentru a pierde suflete s-au înmulțit. Toți aceia care vor să-și desăvîrșesc sfințenia în temere de Dumnezeu trebuie să învețe cumpătarea și stăpînirea de sine. Poftele și patimile trebuie pu-se sub stăpînirea puterilor mai înalte ale minții...

Dumnezeu nu l-a trimis (pe Ioan) la profesorii de teologie, ca de acolo să învețe cum să interpreteze Scripturile. Dumnezeu l-a chemat în pustie ca să învețe din lucrurile naturii și de la Dumnezeul naturii.

Locuința și-a ales-o într-o regiune singuratică, în mijlocul dealurilor pustii, cu poteci sălbătice și peșteri stîncoase...

Ioan însă nu ducea o viață de lenevie, de tristețe ascetică sau de înstrăinare egoistă. Din timp în timp, căuta să se amestece printre oameni și totdeauna era un observator interesat în ceea ce se petrecea în lume. Din locul lui retras, el urmărea desfășurarea evenimentelor...

GLASUL DIN PUSTIE

Cînd Ioan și-a început lucrarea, națiunea era într-o stare de frămîntare și nemulțumire care ducea la revoltă... În mijlocul certurilor și luptei, s-a auzit un glas venit din pustie, un glas impunător și sever, dar plin de nădejde: „Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor s-a apropiat”... Cu spiritul și puterea lui Ilic, el [Ioan] denunța corupția națională și muștra aspru păcatele vremii. Cuvintele lui erau simple, hotărîte și pătrunzătoare...

Ioan vestea venirea lui Mesia și chema pe oameni la pocăință. Ca simbol pentru curățirea de păcate, el îi boteza în apele Iordanului. În maniera aceasta simbolică, declara că aceia care se numeau aleșii lui Dumnezeu erau minjiți de păcat și că fără o curățire a inimii și a vieții, ei nu puteau să aibă intrare în Împărăția lui Mesia...

El spunea că toți aceia care deveneau supuși ai Împărăției lui Hristos trebuia să dea dovadă de credință și pocăință. Bunătatea, cinstea și credincioșia trebuia să se vadă în viața lor. Trebuia să ajute pe cei lipsiți și să aducă darurile lor lui Dumnezeu. Trebuia să apere pe cei fără apărare și să dea pildă de virtute și împreună simțire.

Mulți au luat aminte la învățătura lui. Mulți au sacrificat totul numai să asculte.

Mulțimile mergeau după acest nou învățător din loc în loc și nu erau puțini aceia care nu

treau nădejdea că el ar fi Mesia. Dar cînd Ioan a văzut pe oameni îndreptîndu-se către el, a căutat orice ocazie să le îndrepte credința către Acela care trebuia să vină.

ÎN MIJOLCUL, CERTURILOR ȘI LUPTEI, S-A AUZIT UN GLAS VENIT DIN PUSTIE, UN GLAS IMPUNĂTOR ȘI SEVER, DAR PLIN DE NĂDEJDE: „POCĂIȚI-VĂ, CĂCI ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR S-A APROPIAT”.

EL TREBUIE SĂ CREASCĂ

Pentru o vreme, influența lui Ioan Botezătorul asupra națiunii a fost mai mare decît a conducătorilor, preoților și prinților. Dacă s-ar fi declarat ca Mesia și ar fi pornit o răscoală împotriva Romei, preoții și poporul s-ar fi adunat în mare număr sub stindardul lui. Satana pregătise pentru Ioan Botezătorul felurite onoruri care fac apel la ambiția cuceritorilor. Cu toată dovada puterii pe care o avea, el a refuzat necontenit oferta aceasta strălucită. Atenția care fusese ațintită asupra lui o îndreptase către Altul...

Din fire, Ioan avea defectele și slăbiciunile obișnuite la oameni, dar atingerea iubirii dumnezeiești îl transformase. El locuise într-o atmosferă necontaminată de egoism și de ambiție și mult deasupra miasmelor geloziei.

Privind în credință la Mintuitorul, Ioan se ridicase pînă la înălțimea lepădării de sine. El nu căutase să atragă pe oameni la sine, ci să înalțe sufletele lor mereu, mereu mai sus; el nu fusese decît un glas, un strigăt în pustie. Acum cu bucurie el a acceptat tăcerea și rămînerea în umbră ca ochii tuturor să poată fi îndreptați către Lumina vieții...

Aceia care sînt sinceri în chemarea lor ca soli pentru Dumnezeu nu vor căuta onoarea personală. Iubirea de sine va fi copleșită de iubirea pentru Hristos. Rivalitatea nu va minji scumpa lucrare a Evangheliei. Vor recunoaște că și ei trebuie să proclame ca și Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29). Ei vor înălța pe Isus și împreună cu El întreg neamul omenesc va fi înălțat.

MOTIVUL SUFERINȚELOR LUI IOAN

Ioan Botezătorul fusese cel dintîi care a vestit Împărăția lui Hristos și a fost cel dintîi în suferință. Acum era despărțit de cerul liber al pustiei și de mulțimea de oameni care ascultaseră cuvintele lui, prin zidurile unei celule de închisoare. Acum ajunsese un prizonier în fortăreața lui Irod Antipa. Ioan săvîrșise o mare parte a lucrării sale în partea de răsărit a Iordanului, care era în stăpînirea lui Antipa...

În misiunea sa, Ioan Botezătorul stătuse ca un neînfricat muștrător al nedreptății atît în locurile înalte cît și în cele umile. Îndrăznise să dea ochii cu împăratul Irod muștrîndu-l hotărît pentru păcatul lui...

Și acum, din închisoarea în care se găsea, aștepta ca Leul din seminția lui Iuda să trîntească la pămînt îngîmfarea asupritorului și să elibereze pe săraci și pe aceia care plîngeau.

Părea însă că Isus Se mulțumea să adune ucenicii în jurul Său, să vindece și să învețe pe oa-

meni. Mînca la masa vameșilor, în timp ce zilnic jugul roman apăsa tot mai greu asupra lui Israel, în timp ce împăratul Irod și ticăloasa lui concubină își împlineau voința, iar strigătele săracului și ale suferințului se înălțau la cer.

Pentru proorocul pustiei toate acestea păreau o taină care întrecea puterea lui de pricepere...

Dar Ioan Botezătorul n-a părăsit credința față de Hristos. În temniță, el a rămas același în credințioșia față de Dumnezeu și în zelul său după neprihănire ca și atunci cînd propovăduia mesajul lui Dumnezeu în pustie...

Pentru mulți oameni o taină profundă învăluie soarta lui Ioan Botezătorul. Ei se întrebă de ce trebuia ca el să lincezească și să moară în închisoare.

Viziunea noastră omenească nu poate pătrunde taina acestei amare providențe; dar încrederea noastră în Dumnezeu nu se poate clătina, dacă ne amintim că Ioan a fost părtaș suferințelor lui Hristos. Toți aceia care urmează pe Hristos vor purta coroana sacrificiului...

Isus n-a căutat să elibereze pe slujitorul Său. El știa că Ioan va rezista în încercare. Bucuros S-ar fi dus Mîntuitorul la Ioan să aducă lumină în întunericul închisorii prin propria Sa prezență. Dar nu trebuia să Se arunce în mîinile vrăjmașilor și să primejduiască propria Sa lucrare. Bucuros ar fi eliberat pe slujitorul Său credincios. Dar pentru binele miilor de oameni care în anii următori urmau să treacă de la închisoare la moarte, Ioan trebuia să bea paharul martirajului. Cînd urmașii lui Isus aveau să lincezească în celule singurate sau să piară de spadă, pe scaunul de tortură sau pe rug, în aparență părăsiți de Dumnezeu și de oameni, ce încurajare avea să fie pentru inima lor gîndul că Ioan Botezătorul, despre a cărui credințioșie mărturisise însuși Domnul Hristos, trecuse printr-o experiență asemănătoare!

Lui Satana i s-a îngăduit să scurteze viața pămîntească a trimisului lui Dumnezeu; dar viața aceea care „este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” nu putea să fie atinsă de pierzător. Coloseni 3, 3. El se bucura la gîndul că întristase pe Hristos, dar nu izbutise să pună stăpînire pe Ioan. Moartea însăși nu făcuse altceva decît să-l așeze pentru totdeauna în afara ispitei. În lupta aceasta, Satana își descoperea caracterul. În fața Universului, care sta ca martor, el își dovedea vrăjmășia față de Dumnezeu și oameni.

Cu toate că Ioan nu fusese eliberat printr-o minune, nu fusese uitat. Totdeauna avusese tovărășia îngerilor cerești, care-i deschideau înțelesul profețiilor privitoare la Hristos și al scumpelor făgăduințe din Scriptură. Acestea îi dădeau putere, așa cum urmau să dea poporului lui Dumnezeu în veacurile viitoare.

Pentru Ioan Botezătorul ca și pentru aceia care veneau după el, era dată asigurarea: „Iată că Eu sînt cu voi în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului” (Matei 28, 20).

Dumnezeu nu conduce pe copiii Săi altfel de cum ar alege chiar ei să fie conduși, dacă ar vedea de la început sfîrșitul și dacă ar înțelege slava lucrării pe care o îndeplinesc ca împreună lucrători cu El. Nici Enoh, care a fost înălțat la cer, nici Ilie care a fost ridicat într-un car de foc n-au fost mai mari sau mai onorați decît Ioan Botezătorul, care a pierit singur în închisoare. „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Fil. 1, 29). Și din toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, împărtășirea cu suferințele lui Hristos este încrederea cea mai mare și onoarea cea mai înaltă.

ADEVĂRATA MĂREȚIE

„Adevărat vă spun, că dintre cei născuți din femeie, nu s-a sculat nici unul mai mare decît Ioan

Botezătorul”. Atunci cînd Zaharia primise vestea despre nașterea lui Ioan, îngerul spusese: „Va fi mare înaintea Domnului” (Luca 1, 15).

După aprecierea cerului, în ce constă această măreție?... Dumnezeu prețuiește valoarea morală. Iubirea și curăția sînt însușirile pe care El le apreciază mai presus de toate.

Ioan era mare înaintea Domnului atunci cînd, în fața trimișilor Sinedriului, a poporului și a propriilor săi ucenici, s-a abținut de a căuta onoare pentru sine și a îndrumat pe toți la Isus ca fiind Cel făgăduit. Bucuria lui neegoistă în slujba lui Hristos prezintă cel mai înalt tip de noblețe care s-a descoperit vreodată în om.

Cei care îl auziseră mărturisind spuneau lui Isus după moartea lui Ioan: „Ioan n-a făcut nici un semn; dar tot ce a spus Ioan despre Omul acesta era adevărat” (Ioan 10, 41). Nu fusese dat lui Ioan să facă să se coboare foc din cer sau să învieze morții cum a făcut Ilie, nici nu a purtat toiagul puterii în Numele lui Dumnezeu ca Moise. El a fost trimis să vestească venirea Mîntuitorului și să cheme pe oameni la pregătire pentru venirea Lui.

Atît de credincios și-a îndeplinit lucrarea, încît atunci cînd oamenii își aminteau de cele ce îi învățase despre Isus puteau spune: „Tot ce a spus Ioan despre Omul acesta era adevărat”. O mărturie asemănătoare despre Hristos este chemat să dea oricare ucenic al Său.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. Cum descrie sora White caracterul lui Ioan ca înainte-mergător al lui Mesia? Prin ce se deosebea Ioan de timpurile sale?

2. Ce asemănări putem vedea între Ioan Botezătorul și poporul lui Dumnezeu din zilele sfîrșitului?

3. Ce învățăm din viața lui Ioan cu privire la suferință?

SABAT
DUPĂ - AMIAZĂ
23 noiembrie

NEVOIA CELORLALȚI ESTE O CHEMARE LA SLUJIRE

de Adrian Bocăneanu

Cred că vă dați seama că nu-mi este prea ușor și nici prea plăcut să vorbesc despre mine. Uneori sînt în situația să vorbesc pentru că numele meu stîrnește discuții. Eu eram obișnuit să înțeleg numele meu ca însemnînd „fiul unui profet”, dar doctorul Luca mi-a explicat că, numele meu înseamnă de fapt „fiul mîngîierii” sau „fiul încurajării”. Vă dați seama că numele acesta este foarte apropiat de numele cu care Isus ne-a vorbit despre Duhul Sfînt, „parakletos”: mîngîietor, mijlocitor, cel ce ajută, cel ce stă alături, cel ce te face să te simți în siguranță, acceptat și iubit.

Îmi amintesc de împrejurările cînd m-am simțit îndemnat să acționez potrivit numelui meu. Biserica, în creștere vertiginosă, atrăgea mai ales pe cei săraci. Ca levit, eu nu aș fi avut cum să posed pămînt, dar îl aveam prin soția mea, care-l primise ca moștenire. În fața nevoilor mari ale lucrării am vîndut ogorul și am pus banii „la picioarele apostolilor”.

Nevoia celorlalți este o chemare la slujire. Evanghelia înlocuiește egoismul cu generozitate, teama de mîine cu biziuirea pe Dumnezeu care va da și mîine așa cum a dat astăzi, împlinind toate nevoile celor ce cred în El.

Am fost zdrobit să aud că unii creștini au imitat gestul meu, dar inima lor mîndră și necinstită le-a adus pierzarea. Mai înainte să dăm lui Dumnezeu lucrurile

BARNABA UN PRIETEN DE NĂDEJDE

noastre, El dorește ființa noastră lăuntrică. Dumnezeu are nevoie în primul rînd de noi înșine, nu de bunurile noastre.

UN MISIONAR ARE NEVOIE DE SPRIJIN

În timp ce mă aflam la Ierusalim, am aflat de minunea întoarcerii la Hristos a unuia din cei mai temuți persecutori - Saul din Tars. Un ucenic numit Anania mi-a povestit de mesajul pe care Domnul i l-a dat pentru Saul imediat după convertire: „El este un vas, pe care l-am ales ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui Israel” (Fapte 9, 15). Dacă Dumnezeu putuse schimba pe acest fariseu mîndru și educat, ce misiune specială avea El să-i încredințeze?

Am fost foarte bucuros cînd, după cîțva timp, Saul a venit la Ierusalim. Propriu-zis înfățișarea lui nu era prea atrăgătoare, dar personalitatea sa, realitatea unei întîlniri supranaturale cu Isus cel înviat, pasiunea cu care vorbea despre Evanghelia m-au mișcat adînc. Nu numai neamurile aveau nevoie de predicarea lui, dar chiar biserica. Poate că frații, preocupați mai mult de desfășurarea ordonată a vieții bisericii decît de deschiderea unor noi cîmpuri misionare, s-au simțit puțin stînje-niți sau speriați de noul venit. Atunci cineva le-a șoptit, poate, că această înflăcărare cu care vorbea despre Isus, nerăbdarea cu care voia să lucreze erau cam suspecte. Nu

cumva el adună date și face liste ale credincioșilor, ca să-i lovească apoi cu mai multă violență?

Am rămas uimit cât de ușor s-a schimbat atitudinea fraților față de Saul. În câteva zile, nimeni nu voia să mai lucreze cu el, iar cei care nu puteau evita să discute cu el erau cât se poate de rezervați, evazivi și distanți. Pe o mie de căi frații îi spuneau lui Saul: Tu nu ești de-al nostru! Mai bine ai pleca înapoi la farișeii tăi și să ne lași în pace!

Sărmanul Saul! Îl priveam și-i vedeam uimirea și confuzia. Cât visase el să vină la Ierusalim, să cunoască pe cei dinții dintre creștini, chiar pe cei care fuseseră cu Isus. De multe ori spunea că nu este vrednic să stea între ei, dar parcă ei erau hotărâți să-i arate că gândesc despre el la fel.

Oare aveau ei dreptate? m-am întrebat. Era Saul un spion? Noi nu putem citi inima, dar Domnul poate. M-am rugat pentru darul „deosebirii duhurilor”. Nu puteam să văd cum omul acesta primește privirile reci și respingătoare cu cât încerca să pună mai multă iubire și umilință în purtarea sa.

Atunci am mers la Saul și l-am rugat să-mi povestească el însuși convertirea sa. Cât de bucurios era că cineva voia să-l asculte, istorisirea se potrivea în totul cu ceea ce spusese Anania din Damasc. L-am luat de mână și i-am spus: Vino cu mine la apostoli. Să le povestești tot. Parcă nu le-a venit să creadă apostolilor când m-au văzut la ei cu Saul. Le-am spus: Trebuie să-l ascultați! Priveam la Saul, priveam la ei. Treptat, fața lor s-a luminat, Duhul lui Dumnezeu îi convingea că experiența lui Saul este veritabilă. I-au pus unele întrebări. Știau că el nu fusese în Ierusalim. Era vădit că fusese învățat chiar de Isus. De aceea era așa de înflăcărat pentru cel răstignit.

Era chiar timpul ca frații să-l primească în cercul lor pe Saul, numit de acum Pavel. După puțin timp, necreștinii au făcut un plan să-l ucidă pe Pavel.

Complotul a ajuns la cunoștința bisericii. Imediat au intervenit ca să-l protejeze și l-au însoțit până în port, la Cezarea, de unde au pornit spre patria lui, Tars.

TOVARĂȘI DE CĂLĂTORIE ȘI DE LUCRU

Oare ce mai face Pavel? Am atit de mult de lucru, sînt atîția care vor să primească pe Isus, dar nu pot lucra singur. Am să merg să-l caut pe Pavel la Tars.

Am avut o întîlnire plină de bucurie. Domnul îl binecuvîntase, iar el nu contenea să-mi mulțumească pentru că-l ajutasem să intre în cercul apostolilor din Ierusalim. Mă gândesc uneori că pentru convertirea unui om este nevoie de mulți oameni și multe daruri: Gamaliel, cu spiritul lui larg, cu principii biblice solide, Ștefan, hotărît, chiar tăios în aplicarea cuvintelor profetice, dar revărsînd iubire, înțelegere și speranță în rugăciunea pentru ucigașii săi, Anania care renunță la prejudecăți cînd Domnul îi dă o misiune. Acum, Domnul m-a folosit și pe mine. Domnul îl iubește mult pe Pavel.

I-am spus: Domnul ne cheamă să lucrăm în Antiohia. Acolo am stat mult, un an întreg. Mulți au fost convertiți și biserica a fost consolidată. Pavel era un învățător fără egal.

Niciodată nu putea să vorbească fără să-L înalțe pe Isus cel răstignit. Hristos este viu, Hristos vă iubește, Hristos vine curînd, Hristos... Unii erau iritați că vorbim așa de mult despre El și ca să ridă de noi ne-au numit creștini. Dar numele ne-a plăcut. Cred că și lui Isus l-a plăcut să fim numiți după Numele Lui!

A urmat o călătorie la Ierusalim, pentru ca apoi frații să se roage în mod special pentru noi, să-și pună mîinile peste noi pentru o lucrare mai cuprinzătoare: călătorii lungi, bucurie la convertirea celor sinceri, mîhnire în fața respingerii Evangheliei, primejdiile de moarte în Pisidia, Iconia și Listra și iarăși mîngiere și vindecarea rănilor în mijlocul fraților din Antiohia, „creștinii”.

CONFLICT

În mijlocul unor frămîntări asupra doctrinei, s-a produs și un conflict între noi. Acum pot să-l înțeleg mai bine pe Pavel. Cu firea sa intransigentă, atît de dedicat chemării sale, nu putea să accepte ca tînărul lucrător Marcu să fie iarăși chemat după ce îl părăsise în mijlocul unor mari greutăți.

Dar eu nu eram dispus să tai orice șansă pentru Marcu. Încercarea mea de a sta la mijloc l-a nemulțumit pe Pavel. Încurcat, n-am putut să găsesc o cale mai bună și acolo, la Antiohia, ne-am despărțit!

Cîndva mai încercasem să stau la mijloc, să nu supăr nici pe cei care insistau să rămînem atașați tradițiilor iudaice și nici să descurajez pe cei veniți dintre neamuri.

Pur și simplu voiam să nu pierd pe nimeni. Pînă să mă dezmeticesc, Pavel m-a muștrat cu severitate. A spus că sînt fățarnic. Nu sînt supărat pe el, deși știu că a vorbit și galatenilor despre asta. Eu nu reacționez așa de repede ca el, și de fapt pentru mine oamenii sînt mai importanți decît doctrinele. De altfel, nici chiar Petru nu a fost cruțat atunci!

Tocmai am aflat vești despre Pavel. Se înțelege foarte bine cu Sila. Sînt o echipă excelentă. Cînd a venit cutremurul eliberator în Filipi, ei cîntau duetele lor preferate despre Isus.

Iar eu m-am înțeles foarte bine cu Marcu. Sînt mulțumit.

Așa cum l-am ajutat pe Saul să capete curaj și să-și ia zborul, l-am sprijinit și pe Marcu. Ar fi fost o pagubă să nu se poate reabilita. În ultimele sale epistole, Pavel spune numai cuvinte frumoase despre Marcu.

Mai este cineva pe care-l pot sprijini? Oamenii cei mai puternici au cîteodată nevoie de un prieten de nădejde, pentru un timp.

Nu vreau să pun stăpînire pe ei. Voi sta cu ei cît le va fi de folos. Asta este lucrarea care mi se potrivește. (CONT. ÎN PAG. 10).

DUMINICĂ
24 noiembrie

ÎNVĂȚIND CREDINȚA DE LA UN „GIUVAER” STRĂIN

de Collette Joy
Pekar

Ieri am pus numele nepotului meu Obed. Numele înseamnă „închinare”. Da, e un nume aparte pentru un micuț ca el, dar veți înțelege ce vreau să spun, de fapt, după ce mă veți asculta.

Istoria noastră a început în Betleem. După mai mulți ani fără ploaie, rezervele noastre de hrană aproape s-au epuizat și soțul meu Elimelec a pornit în căutarea unui loc cât mai apropiat, unde să ne putem crește cei doi fii adolescenți. Nici unul din ei nu fusese vreodată cu adevărat sănătos. De fapt, le-am pus numele Mahlon, care înseamnă „bolnăvicios” și Chilion, care înseamnă „nefolositor”. În asemenea situație, trebuia să facem ceva pentru a le asigura o hrană potrivită.

Elimelec a hotărât să ne mutăm în țara Moabului, în ciuda stăruinței mele de a rămâne în Betleem, căminul nostru strămoșesc. Nu-mi plăcea de moabiți, pentru că se închinau lui Chemoș, își sacrificau copiii și făceau tot felul de uriciuni idolatre. Dumnezeu avertizase în mod deosebit poporul Său să nu aibă nimic de-a face cu moabiții. Puteau oare crește copiii noștri neprihăniți în mijlocul unui popor stricat?

COMPLET IZOLAȚI

Dar Elimelec era hotărât. Distanța de aproape 120 km până în Moab practic întrerupsese orice posibilitate de comunicare cu cei de acasă, cu cei credincioși. Serviciul de închinare avea să se desfășoare doar în cadrul familiei noastre.

Au fost ani de singurătate și plini de pierderi. Întii a murit

TĂRIA LUI RUT

soțul meu. În mintea mea teribilului simțămînt generat de văduvie se dubla atunci cînd mă gîndeam că, s-ar putea să fie judecata lui Dumnezeu asupra casei noastre pentru că părăsisem Israelul și ne așezasem pe un pămînt interzis.

Fiii mei au preluat de îndată răspunderile familiei ca niște oameni maturi și mi-au purtat de grijă cu multă duiosie.

Dar spre consternarea mea, responsabilitățile adăugate le-au mărit prea mult conștiența că deveniseră adulți. Erau nerăbdători să se căsătorească, să-și continue viața, să aibă copii care să poarte numele tatălui lor. În ciuda rugăciunilor mele, a stăruințelor mele, amîndoi și-au luat fete moabite cu care s-au căsătorit. Am petrecut multe nopți fără să închid ochii și multe Săbăte încordate cînd, în timpul mesei, trebuia să temperez continua curiozitate legată de „ciudata” noastră religie. Erau întrebări referitoare la legile sănătății, la păzirea Sabatului, la porunci. Ignoranța și idolatria acestor tinere făcea să mi se pară tot mai îndepărtată speranța întoarcerii familiei noastre. Continuam să-L slujesc pe Iehova, dar eram singură.

La început, am disprețuit aceste fete. Apoi, într-o noapte de nesomn, cînd îmi vărsam înaintea Domnului durerea sufletului meu, mi-am dat seama că nu erau decît două alternative: ori să-i îndepărtez de Dumnezeu, atît pe fii cît și pe nurori, ori să trăiesc o astfel de viață care să îi

atragă spre credință. Am început să mă rog serios, nu numai pentru o deplină convertire a fiilor mei și a soțiilor lor, dar și pentru o schimbare în propria mea inimă. Numai Dumnezeu putea îndepărta prejudecata mea și să-mi dea dragostea de care aveam nevoie.

Cînd Mahlon, băiatul cel mare, mi s-a îmbolnăvit foarte rău, am avut ocazia să vorbesc și să mă rog împreună cu Rut, soția lui. Am fost uimită de devotamentul ei pe măsură ce îi acordam îngrijirile necesare. Mă urmărea mereu. Conștiință de mînturia mea, rosteam doar cuvinte de îmbărbătare, deși sufletul meu era cuprins de teamă. Apoi a urmat dulcele-amar moment în care ea m-a rugat să-i vorbesc despre puterea Dumnezeului îndurător al lui Israel. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele pentru convertirea ei, dar într-un mod atît de dureros! Curînd după aceea, s-a îmbolnăvit și Chilion și în decurs de cîteva zile, a murit și el.

Dintr-odată m-am găsit cu totul singură într-o țară străină. Singurele mele legături cu oamenii erau vizitele zilnice pe care mi le făceau seara Orpa și Rut ca să-mi aducă mîncare. Rut continua să-mi pună întrebări și deschiderea ei față de mine a însemnat o rază de nădejde, că poate totuși Dumnezeu îmi va îmbunătăți cumva situația ce părea atît de disperată.

SEMNE DE SCHIMBARE

Într-o zi, Orpa a venit de la piață cu vestea că va fi un seceriș bun în Israel, primul după atîția ani. Seceta se terminase și dintr-odată ardeam de dorul de a merge acasă. Aveam din nou o țintă, o cale de a-mi exprima dorința de a mă reuni cu poporul lui Dumnezeu.

Săptămînile au trecut încet. Așteptam cu nerăbdare vremea secerișului orzului. Cu multă grijă mi-am plănuit întoarcerea acasă. Rut continua să vină la mine seara, iar întrebările ei de-

veneau tot mai serioase. Crescuse mult înțelegerea ei cu privire la Dumnezeu și voia Sa. Mă întrebam ce se va întîmpla cu frageda ei credință în clipa cînd voi pleca acasă. Aveam dreptul să cer tinerelor să vină cu mine și să-mi poarte de grijă tot restul vieții. Dar nu puteam să mă gîndesc că le-aș putea obliga să-și părăsească familiile, pămîntul natal, modul lor de viață. Voi pleca singură. Ele se vor întoarce în casa părinților lor, se vor recăsători și își vor reconstrui viața în plină tinerețe.

Cînd le-am împărtășit planurile mele cu privire la ele, le-am spus că sînt binevenite să mă însoțească, dar le-am încurajat să rămînă cu părinții lor. Le-am explicat că, fiind moabite, nimeni din Israel nu se va căsători cu ele. Cu toate acestea, Rut și-a declarat de îndată intenția de a mă însoți în timp ce Orpa se zbatea între datorie și tentație. După mai multe zile de dezbateri, amîndouă au hotărît să vină cu mine la Betleem. Eram mulțumită că vor fi amîndouă, căci mă gîndeam cu groază la primirea ce li se va face ca moabite, în Israel.

SPRE CASĂ

Călătoria de aproape 120 km prin pustiu a fost grea pentru toate. Drumul accidentat în coborîre pe pantele abrupte spre Marea Moartă era similar simțămîntelor încercate de emoție ce ne stăpîneau. Mi-am amintit cît de diferită fusese aceeași călătorie, dar în compania soțului și a fiilor mei care mă sprijineau. Tinerele, pe de altă parte, erau amîndouă conștiente că această coborîre le va duce departe de tot de singurul mod de viață pe care-l cunoscuseră pînă atunci. În ciuda amintirilor mele dureroase, eram atît de dornică să-mi restabilesc legăturile cu Israel.

Cînd ne-am oprit lîngă mare, m-am trezit auzînd-o pe Orpa plîngînd în cort, lîngă mine, și în acea clipă amintirea lacrimilor mele vărsate cu ani în urmă, cînd părăseam Israelul, m-a copleșit.

Deși le iubeam pe aceste fete și le doream compania, m-am hotărît să le trimit acasă în dimineața următoare. Schimbarea radicală a modului de viață ar fi fost prea grea pentru ele.

Din nou am stăruit de ele, explicîndu-le că, moabite fiind, s-ar putea să nu aibă niciodată șansa de a se recăsători dacă vor veni cu mine în țara lui Iuda. Eu nu le mai puteam oferi fii spre a le fi soți. Viața împreună cu mine ar fi însemnat pentru ele văduvie pentru toată viața, în sărăcie. Orpa era tăcută. În cele din urmă, cu ochii triști, ea s-a hotărît să-și îndrepte pașii în sus, spre dealuri, înapoi în Moab. Avea s-o piardă pe Rut, inima îi era sfîșiată de durere; fetele s-au îmbrățișat mult înainte de despărțire. Ultima parte a vieții lui Rut se întrezărea astfel și mai grea pentru ea. Cu siguranță că va fi confruntată în Israel cu singurătatea de care m-am lovit eu în Moab. „Întoarce-te și tu” i-am spus. „Întoarce-te cu cumnata ta la poporul tău, la dumnezeii tăi”.

Rut mi-a replicat clar: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu voi merge și eu, unde vei locui tu voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu” (Rut 1, 16).

Deodată, am realizat că Rut nu mă alesese doar pe mine, ci și pe Dumnezeul meu. Cu cîteva clipe înainte, încercasem să o trimit înapoi la viața ei de dinainte, la foștii ei dumnezei. Așa cum procedase la început soțul meu, fusesem oarbă față de valorile spirituale și avusesem în vedere doar binele ei din punct de vedere material. Răspunsul ei m-a muștrat cu blîndețe. Alegerea ei nu fusese una sentimentală, ci mai degrabă o decizie spirituală chibzuită cu multă atenție. Ea alesese un mod de viață neprihănit și o relație cu Dumnezeul adevărat chiar cu prețul părăsirii pămîntului străbun, a familiei și a șansei de a fi din nou în siguranță prin recăsătorire.

Ea alesese pe Dumnezeu mai presus de orice.

ÎNDOIALĂ ȘI CRE- DINȚĂ

Locuim în fosta mea casă din Betleem și un permanent flux de vizitatori continua să bată la ușa din față. Femeile mă întrebau mereu de soțul și fiii mei. Pe măsură ce le spuneam și le repetam despre situația mea plină de amar, vorbele care mă criticau mă făceau să simt din nou condamnarea.

Nu mai încap în doială că Dumnezeu a fost Acela care a pronunțat sentința împotriva familiei mele, deoarece ne-am așezat dincolo de Țara făgăduită. Mi-a oamenilor din cetate m-a făcut să mă concentrez asupra nenorocirii mele și a deformat imaginea pe care o aveam cu privire la Dumnezeu. Acum, amărăciunea și propriile remușcări îmi dublau povara de necaz și vinovăție. Le-am spus prietenilor mei să nu mă mai salute spunându-mi numele, ci să-mi spună „Mara”, care înseamnă „amărăciune”. Cum puteam să mai aud spunându-mi-se „Naomi”, care înseamnă „plăcută”?

Dar credința lui Rut a ajuns suficient de puternică, astfel că ea a putut rămâne neclintită

BARNABA -UN PRIETEN DE NĂDEJDE

- Urmare din pag. 7 -

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. Vorbiți despre cei care au contribuit la convertirea și la dezvoltarea voastră spirituală. Dacă este posibil, vorbiți cu ei, exprimați-vă aprecierea și recunoștința.

2. Barnaba avea dificultăți să ia o atitudine categorică într-un conflict. Este aceasta întotdeauna un defect? (Dumnezeu a putut apoi să binecuvinteze pe Pavel cu Sila cât și pe Barnaba cu Marcu).

3. Cum putem găsi locul nostru în lucrare - potrivit structurii noastre, darurilor primite, dar și chemării divine?

chiar dacă eu șovăiam. Ea nu mai depindea de acțiunile mele. Nu mai privea la mine pentru a dobândi putere.

Ea învățase deja să privească la Dumnezeu. Chiar dacă era mihnită, Rut avea speranța ce o inspira numele pe care-l purta și care înseamnă „prietenă”. Ca o adevărată prietenă, ea a trecut cu vederea cuvintele mele nehibzuite și nu a ținut cont de ele.

În schimb a căutat posibile căi de a-mi ușura povara. Trezind peste ispita resentimentelor și a compătimirii de sine, ea a pornit cu mult curaj să întreprindă ceva pentru a schimba situația noastră mizeră.

Și-a propus să meargă să culegă spice, deși era conștientă de probabilitatea de a fi insultată și atacată, fiind străină. Își pusese încrederea în Dumnezeu atunci când părăsise Moabul. Acum se încredea în Dumnezeu pentru ocrotire, în timp ce pornea să-și îndeplinească datoria față de mine.

„UNDE VEI LOCUI TU VOI LOCUI ȘI EU; POPORUL ȚĂU VA FI POPO- RUL MEU ȘI DUMNEZEUL ȚĂU VA FI DUMNEZEUL MEU”.

RUT 1,16.

Dumnezeu a socotit s-o îndrepte spre câmpul lui Boaz, o rudă de-a mea. Rut se încredea în Dumnezeu ca Cel ce îi va purta de grijă. Și voința sa puternică de a-și face partea a oferit posibilitatea lui Dumnezeu de a răspunde în acest fel - mai presus de visurile noastre cele mai îndrăznețe.

Același Dumnezeu care a condus-o când și-a părăsit căminul natal ce-i oferea siguranță, a însoțit-o neconștient, împlinindu-i

toate trebuințele. El a vegheat asupra ei, dându-i un soț și siguranța financiară. Și i-a mai dat - atît ei cît și mie - un fiu. Acum, femeile din sat spun: „Un fiu i s-a născut lui Naomi”. Însăși existența acestuia este o dovadă a faptului că Dumnezeu m-a acceptat. Așa cum l-am spus plecîndu-mă pe genunchi, pot trăi acum mai presus de pierderile mele trecute și de imaginea deformată despre Dumnezeu pe care acestea au produs-o.

Așa i-am pus pruncului numele Obed, ceea ce înseamnă „închinare”, ca fiind singurul coresponsător. Îndrăznisem să cred că pot împărtăși bucuria închinării cu un necredincios. Rut a învățat bine lecția și m-a învățat și pe mine din nou această lecție. Serviciul ei pentru Dumnezeu, închinarea și încrederea ei au atras după sine o serie de evenimente care m-au făcut să-mi restabilesc relația cu Dumnezeu după atîta îndoială și durere. Am învățat să primesc cu bucurie pe oricine dorește să se consacre lui Dumnezeu alături de mine, indiferent de neam, rasă sau de viața pe care a trăit-o înainte. Ea, pe care altădată o disprețuisem, a devenit pentru mine mai prețioasă decît șapte fii.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. Cum am putea caracteriza decizia lui Elimelec de a se muta în țara Moabului? O socotim o lipsă de credință sau un act de prudență?

2. Ce lecții putem învăța din felul în care a privit-o inițial Naomi pe Rut în comparație cu felul în care s-au schimbat lucrurile în final?

3. În ce fel ne mărește această istorie înțelegerea providenței divine?

Collette Joy Pekar însoțește pe soțul ei Mark în lucrarea în două comunități mici din statul Idaho, S.U.A.

IERTAREA LUI DUMNEZEU NE POATE FI DATĂ INDIFERENT CÎT DE JOS AM FI CĂZUT

de James Coffin

Am întâlnit oameni care sînt de părere că nimic nu se poate întîmpla unui urmaș al lui Hristos care să nu poată deveni o punte de lansare spre creșterea spirituală. Ei susțin că nu există în viață umbre atît de întunecate care să nu poată fi luminate de dragostea lui Dumnezeu. Și aceasta este cu siguranță ceea ce și eu am descoperit în propria mea experiență, ca rege al lui Israel.

Desigur, mulți oameni mă consideră un erou extraordinar care a trăit o viață incintătoare. Ei vorbesc încă despre felul cum l-am omorît pe uriașul Goliat cînd eram doar un tinerel. Alții îmi citesc psalmii și sînt uimiți de darul meu deosebit ca poet. Cînd oamenii află că Dumnezeu m-a numit „om după inima Sa”, ei ar putea rămîne de îndată cu ideea că spiritualitatea mea este de un nivel cu totul diferit de al lor. Dar ei nu știu cît de des dădeam greș și nu făceam ceea ce trebuia.

Fără îndoială, cel mai mare păcat pe care l-am săvîrșit vreodată a fost legătura nelegitimă cu Bat-Șeba. Privesc înapoi spre acel timp și dau din cap uimit. Cum am putut să fiu atît de nebun și atît de egoist?

Timp de cîțiva ani, după ce l-am ucis pe Goliat, am fost subiectul nr. 1 al urii împăratului Saul. Mă urmărea zi și noapte

pentru a mă omorî, pentru că era sigur că eu urmam să fiu viitorul rege al lui Israel. În acest timp, m-am bucurat de o asemenea apropiere de Dumnezeu pe care rar am trăit-o. Mi-am dat seama că fără ajutorul lui Dumnezeu, viața îmi poate fi spulberată într-o singură clipă.

După ce Saul a fost ucis pe cîmpul de luptă, am ajuns rege. A trebuit ceva timp pînă ce am cîștigat toate semințiile lui Israel, dar în scurtă vreme împărăția mea era bine consolidată. Viitorul părea strălucit. Poate îmi părea prea bun și astfel am ajuns mulțumit cu mine însumi.

Nu mai simțeam acea nevoie permanentă de Dumnezeu pe care o simțisem atunci cînd eram fugărit prin pustie, ca un animal la vînătoare. Și deoarece acest lucru s-a petrecut încet, treptat, nu mi-am dat seama că deveneam tot mai rece în relația mea cu Dumnezeu. Eram atît de ocupat în legătura mea cu treburile împărăției, încît nu aveam prea mult timp să meditez unde s-a produs abaterea mea din punct de vedere spiritual.

Era primăvară. Ioab, generalul meu, era plecat la lupta cu amoniții. Aveam o armată puternică, așa că am socotit că prezența mea nu era necesară. Ioab era un general bun. Am rămas la Ierusalim să mă ocup de problemele statului.

Într-o zi, la cîtva timp după masa de prînz, m-am urcat pe acoperișul palatului meu și am privit cetatea.

Din acel loc avantajos am văzut nu numai cetatea, dar și o uimitor de frumoasă femeie - care tocmai se îmbăia. Desigur că ea nu se aștepta ca cineva s-o privească de pe acoperiș. Ar fi trebuit să-mi retrag imediat privirea de acolo, dar n-am făcut-o. Dimpotrivă! Și aici am greșit.

Era atît de frumoasă! Din acel moment nu m-am mai gîndit decît la ea. O doream atît de mult încît mi-am pierdut orice rațiune. N-a avut importanță pentru mine cînd am aflat că este soția altui bărbat. Eram pur și simplu obsedat. Nu doream decît să fie a mea.

Știu ce gîndiți acum: că am fost un nenorocit prin faptul că am ajuns într-o asemenea situație. Și cu siguranță că ceea ce am făcut a fost teribil - atît de teribil încît nu se poate descrie în modul cel mai potrivit. Și totuși, nu am fost un om pervers. Am fost ca oricare copil al lui Dumnezeu care renunță la protecția Sa și devine cu ușurință o pradă a diavolului.

Nu intenționez să mă căsătoresc cu Bat-Șeba, odată ce aventura noastră luase sfîrșit, deși ea era frumoasă. Ea era deja măritată. Și pe măsură ce mă gîndeam la ceea ce se întimplase, mi-am dat seama că, de fapt, totul a trecut. Apoi, după cîteva săptămîni, ea mi-a trimis vorbă că e însărcinată. Am intrat în panică. Vinovat!

De fapt, atît Bat-Șeba cît și eu eram vrednici de moarte. Scriptura cerea ca ambele părți implicate într-o relație adulteră să fie osîndiți (Lev. 20, 10). Acum, nu credeam de fapt că poporul și-ar putea omorî împăratul. Dar nu eram prea sigur că nu vor încerca să mă dea jos din funcția pe care o aveam. Cel puțin, calitatea mea de conducător avea să sufere mult dacă s-ar fi suflat vreo

vorbă. Nu aveam nevoie de așa ceva. Așa că am început să fac un plan cum să-mi acopăr faptele. Și trebuia să-l pun repede în aplicare. I-am trimis vorbă lui Urie să vină la Ierusalim de pe cîmpul de luptă.

Totul ar fi fost atît de simplu dacă Urie nu ar fi fost un soldat atît de principal. Mi-aduc aminte și mă înfior. Deoarece era atît de devotat armatei, colegilor de luptă, lui Ioab, mie și lui Dumnezeu, el a refuzat să meargă acasă cînd s-a întors la Ierusalim. Cum s-ar fi putut bucura el acasă cu soția lui, în timp ce colegii săi erau lipsiți de atîtea lucruri?

Orice am făcut, nu i-am putut schimba acest fel de a privi lucrurile. Uimitor este faptul că Urie nici măcar nu era israelit. El se alăturase lui Israel. Și totuși, el dovedise mai multă credincioșie față de armata lui Israel și față de Dumnezeul lui Israel decît mine, împăratul lui Israel. De cîte ori mă gîndesc la aceasta e ca și cînd aș desface din nou o rană.

Dar în acel moment eram la fel de orbit de disperarea mea, precum fusesem mai înainte orbit de pasiunea mea. În loc să-mi mărturisesc păcatul lui Dumnezeu și oamenilor și apoi să-mi las viața în mîna lui Dumnezeu, am socotit că trebuie să mă salvez singur.

Singura rezolvare pe care o vedeam era aceea ca Urie să fie îndepărtat. Așa că i-am scris lui Ioab o scrisoare în care l-am cerut să procedeze astfel ca acesta să fie omorît în luptă. Am pecețluit-o. Apoi, nu știu cum am fost în stare de așa ceva, i-am cerut lui Urie să i-o ducă lui Ioab care se afla pe cîmpul de luptă.

Curînd a ajuns la Ierusalim vestea că Urie a fost ucis. Bat-Șeba a trecut prin obișnuita perioadă de doliu și apoi ne-am căsătorit imediat. Socoteam că am reușit să-mi ascund faptele. Am devenit atît de orb din punct de vedere spiritual încît nu mi-am dat seama că Dumnezeu

cunoaște chiar și cele mai ascunse gînduri ale noastre. Dumnezeu nu poate fi înșelat!

În momentul în care proorocul Natan a venit la mine, conștiința îmi ajunsese atît de decăzută încît, nici măcar nu mi-a trecut prin cap că el se afla acolo pentru a mă muștra. De îndată ce își începu povestea cu omul eu mielușeaua, m-am gîndit desigur, că îmi relatează o întîmplare adevărată despre purtarea mîrșavă a unuiia dintre supușii mei.

Pe măsură ce ascultam, m-am infuriat. Un om bogat ce avea turme și cirezi nenumărate să se înjosească atît de mult încît să fure singurul miel al unui om sărman - singura lui mîngîiere - și să-l taie!

„Acest om este vrednic de moarte și să dea înapoi împătrit din averea sa!” am rostit fără să-mi dau seama ce spun.

Dar apoi Natan a spus ce avea de spus: „David, povestea aceasta este despre tine”.

ULUIT

Dacă m-ar fi lovit cu o măciucă n-aș fi rămas mai copleșit. De odată implicațiile reale ale acelei întîmplări grozave m-au năpădit. Știam că am păcătuit. Știam că purtarea mea fusese greșită. Dar îmi spuneam că nu sînt de fapt chiar atît de rău încît ajunsesem să o cred.

Parabola lui Natan mi-a îndepărtat masca și a descoperit ceea ce eram în realitate. Să te vezi pe tine însuși așa cum ești în realitate este cea mai teribilă experiență prin care poți trece. Nu mai puteam nega nimic. Eram singur, fără apărare, demascat și zdrobit.

Cred că faptul că am fost zdrobit a însemnat cheia pentru redresarea mea spirituală. Dacă Natan ar fi venit direct la mine și m-ar fi condamnat, probabil că l-ar fi așteptat o soartă și mai tragică decît pe Urie. Dar Dumnezeu i-a dat înțelepciunea de a folosi o pildă care mi-a descoperit adevărata natură a păcatului meu. Pronunțînd sentința asupra

răufăcătorului, nu am putut scăpa de condamnarea ce a căzut asupra mea.

În următoarele săptămîni, am trecut printr-o asemenea tortură pe care nu o trăisem nici pînă atunci și nici de atunci încoace. Am trecut prin acea experiență pe care o au toți păcătoșii cînd ajung să se privească pe ei înșiși așa cum sînt în realitate.

Mă întrebam cum ar putea Dumnezeu să mă mai iubească vreodată. Ceea ce făcusem era atît de josnic, de egoist, de inuman. Nu a fost ușor să cred că Dumnezeu mă va putea primi. Totuși, Natan nu m-a lăsat fără speranță. Cînd am mărturisit că am păcătuit, Natan mi-a spus: „Domnul te-a iertat”. Nu a spus: „Te-ar putea ierta” sau „te va ierta”. Ci a spus la timpul trecut: „Domnul te-a iertat”. Acesta era deja un fapt împlinit.

Ce făgăduință! Nu mi-a fost ușor să cred. Dar dacă Dumnezeu a spus, trebuia să-L cred pe cuvînt. Trebuia să-mi impun să acționez în continuare ținînd seama de această făgăduință, chiar dacă nu mă simțeam vrednic de ea. Nu a fost ușor, dar am acceptat iertarea lui Dumnezeu.

Bazat pe această experiență a mea, dați-mi voie să vă spun: Orice am fi făcut, oricît de mult ne-am înstrăinat de Dumnezeu, El ne poate ierta. El dorește să ne ierte și ne va ierta.

Cu toate acestea, chiar dacă Dumnezeu ne iartă, acest lucru nu anulează pierderile cauzate prin păcatul nostru. Și înainte de a pleca de la mine, Natan mi-a vorbit despre unele din teribilele consecințe ale păcatului meu - copilul nostru avea să moară.

Cînd s-a îmbolnăvit copilul, am stat zdrobit înaintea lui Dumnezeu. Am postit. M-am rugat. Am implorat. Cunoșteam cazuri în care Dumnezeu intervenise în urma pocăinței. O, cît de mult aș fi dorit să se întîmple acest lucru. Dar nu avea să fie așa. În a șaptea zi, copilul a murit.

Atunci cînd îți dai seama că durerea, mîhnirea și tulburarea produse de propriul tău păcat reprezintă cauza morții copilului tău, îți vine extrem de greu să te ierți pe tine însuși. Pentru aceasta a fost o singură cale care m-a făcut în stare să reușesc acest lucru: Dumnezeu m-a iertat. Și dacă Dumnezeu a putut să mă ierte și eu trebuia să mă iert pe mine însumi. Dar mi-a fost foarte, foarte greu.

IERTAREA

Ca poet, întotdeauna era binevenit să-mi aștern gîndurile pe hîrtie atunci cînd mă confruntam cu o problemă spirituală. Și de data aceasta nu am făcut o excepție. În timp ce, copleșit, reflectam la teribila nelegiuire pe care o săvîrșisem, am scris cuvintele pe care le găsiți în Psalmul 51.

V-am împărtășit o poveste tristă. Dar cred că putem învăța din aceasta două lucruri: în primul rînd, cred că nimic nu se poate întîmpla unui creștin care să nu poată constitui o rampă de lansare spre o mai bună spiritualitate. Să fii vinovat în mod vădit de o asemenea crimă teribilă și apoi să pot vedea lumina dragostei lui Dumnezeu strălucind prin întunecimea păcatului meu - aceasta a fost o nouă experiență pentru mine, prin care dragostea mea pentru Dumnezeu s-a întărit mai mult ca niciodată.

În al doilea rînd, așa cum am scris în psalmul care încearcă să-mi descrie păcatul, am speranța că spunînd și altor păcătoși - unora la fel de vinovați ca și mine, despre felul în care Dumnezeu m-a iertat pe mine - aceștia vor fi încurajați să se pocăiască și să primească aceeași iertare.

Dacă această experiență m-a învățat ceva, acest lucru este următorul: nimeni nu se află prea departe pentru a nu putea fi salvat; Dumnezeu ne iartă și ne primește indiferent cît de mult am căzut. Dacă Dumnezeu m-a iertat pe mine, atunci există speranță

de iertare pentru oricine din această lume.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. Cum a fost posibil ca David să fie numit „om după inima lui Dumnezeu”, cînd el a păcătuit atît de grav?

2. Avem și noi nevoie să rostim rugăciunea din Psalmul 51?

3. Ce te învață experiența lui David despre dragostea lui Dumnezeu?

James Coffin este editor al publicației South Pacific Division Record, ce apare în Victoria, Australia.

PSALMUL 51

„AI MILĂ DE MINE,
DUMNEZEULE,
ÎN BUNĂTATEA TA!
DUPĂ ÎNDURAREA
TA CEA MARE,
ȘTERGE FĂRĂDELE-
GILE MELE!
SPALĂ-MĂ CU
DESĂVÎRȘIRE DE
NELEGIUIREA MEA,
ȘI CURĂȚEȘTE-MĂ
DE PĂCATUL MEU!
ÎMPOTRIVA TA,
NUMAI ÎMPOTRIVA
TA, AM PĂCĂTUIT
ȘI AM FĂCUT CE
ESTE RĂU
ÎNAINTEA TA;
AȘA CĂ VEI FI
DREPT ÎN
HOTĂRÎREA TA,
ȘI FĂRĂ VINĂ ÎN
JUDECATA TA”

Vers. 1 - 4.

ISTORIA
UNEI
CĂDERI
ȘI
A UNEI
PROFUNDE
POCĂINȚE
ȘI
IERTĂRI

de Russel Holt

PETRU: ISUS M-A SCHIMBAT

Încă mă gîndesc la urechea celui om zăcînd pe pămînt. Și la spaima pe care o simțeam atunci și la cît eram de slab de inimă. Timpul trece atît de încet aici - în special noaptea cînd nu pot să dorm. În acele momente, amintirile mă năpădesc și mă poartă spre trecut pentru a-l reîntîlni.

Soldații de pază moțăie din cînd în cînd în noaptea aceasta - cei patru care m-au pus în lanțuri. Îmi dau seama de acest lucru după felul cum respiră. Cei de la ușă încă stau de vorbă. Ceilalți patru de dincolo de aceștia, aflați în partea din exterior a închisorii, sînt mult prea departe ca să știu ce fac. Sînt din nou singur și-mi depăn amintirile.

Toată seara aceea, Învățătorul vorbise foarte ciudat, rostind mereu avertizări pe care noi nu le înțelegeam - nu voiam să le înțelegem. Spunea că va mai fi cu noi doar puțin timp, că va merge unde noi nu îl vom putea urma. A spus că va fi lovit de o nenorocire, iar noi toți vom fi risipiți. Spunea că noi toți îl vom părăsi.

„Eu nu o voi face. Eu Te voi urma oriunde”, insistam eu. „În temniță, la moarte, oriunde”. Și eram convins că așa voi face. O, cît de convins eram! Credeam că pot întîmpina orice atîta timp cît sînt aproape de Mintuitorul. De atunci, am mai învățat cîte ceva despre mine însumi. Lucruri dureroase. Totuși într-o privință nu am greșit. L-am urmat în temniță - și probabil îl voi urma și la moarte.

Cînd mi-a spus că mă voi lepăda de El de trei ori, L-am contrazis categoric. Chiar și acum, uneori, îmi dau seama că nu vreau să mă gîndesc la aceasta. Mă doare prea tare.

ADORMIT

Dormeam cînd a apărut mulțimea. Mă străduisem să stau treaz și să mă rog, dar copleșit de gînduri am așipit. Cînd m-am trezit, am văzut niște lumini printre copaci. Am auzit voci, apoi L-am văzut pe Domnul pășind, în lumina lunii, în fața mulțimii adunate. Ioan, Iacov și ceilalți ne-am trezit, ne-am dus și ne-am așezat în jurul Lui.

Ce dorea această mulțime? De ce erau înarmați? De ce se găsea Iuda printre ei? Îmi scuturam capul pentru a-mi alunga somnul. Cînd acei oameni au pornit să-L aresteze pe Mintuitorul, toți ne-am pierdut capul.

Înainte de a-mi da seama ce se întîmplă, aveam sabia în mînă și m-am repezit la primul om din preajma mea. Nu cred că era cineva acolo care s-ar fi așteptat la așa ceva.

Cu o clipă înainte, nu știam că asta voi face. Așa am fost eu întotdeauna - întîi acționez și abia după aceea gîndesc. Acest fel de a reacționa m-a pus în multe încurcături și aceasta s-a întîmplat și în noaptea aceea. Nu știam cum aveau să evolueze lucrurile dacă nu aș fi luat poziție de partea Domnului.

Privind înapoi, îmi închipui că în acele momente probabil am simțit că trebuie să dovedesc ceva celorlalți. De aceea am pornit

la atac atât de repede. Insi-stasem cu atîta tărie că voi muri dar nu-L voi părăsi pe Domnul; spuseseam că voi rămîne lingă El chiar dacă toți ceilalți vor pleca de la El. Acum avusesem ocazia să le arăt că într-adevăr așa aveam să fac!

Parcă și acum văd urechea acelu om pe pămînt și expresia aceea de uluială întipărită pe fața lui. Totul se petrecuse atât de repede încît probabil durerea încă nu începuse să o simtă. Toți s-au dat înapoi și au rămas pentru o clipă înmărmuriți. Apoi Mintuitorul a îndepărtat mîna celui care îl ținea și, aplecîndu-Se, a luat urechea de jos. Atenț și grăbit a șters singele, țărîna și firele de iarbă, care se lipiseră de ea. Nimeni nu se mișca, abia îndrăzneau să respire. Apoi Mintuitorul a îndreptat urechea spre locul rănii. După ce și-a luat mîna, un singur semn mai era - urme de sînge pe umărul hainei acelu om.

De fapt, totul s-a petrecut mult mai repede în realitate decît se poate povesti. Ca și cînd s-ar fi trezit dintr-un vis, mulțimea s-a năpustit din nou asupra lui Isus. Împreună cu ceilalți ucenici, ne-am dat înapoi, în umbrele grădinii. Ne priveam îngroziți și sperați. Mulțimea nu ne-a băgat în seamă pe noi; deocamdată îi interesa doar Mintuitorul. Spre rușinea mea, am sugerat să ne salvăm fiecare cum putem. Făcînd semn și celorlalți să facă același lucru, m-am pierdut printre pomi în întuneric. Ei m-au urmat și după ce am ieșit de acolo, am început să alergăm.

Cînd ne-am risipit printre pomi, eu nu m-am îndepărtat prea mult. Nici Ioan. Ne-am oprit să privim înapoi și apoi ne-am întors și am urmat mulțimea la oarecare distanță. Cu Domnul în mijlocul lor, oamenii aceia au trecut repede pîrtul, au străbătut în grabă străzile adormite, pînă au ajuns la reședința lui Ana, fostul mare preot.

Ioan și cu mine așteptam afară în întuneric. După cîtva timp, au reapărut și L-au dus pe Mintuitorul la palatul lui Caiafa. Aici, unii preoți l-au cunoscut pe Ioan și l-au dat voie să intre în curte. Cînd a intervenit în favoarea mea, m-au lăsat și pe mine înăuntru.

ÎN CURTE

Mi-amintesc ce înfricoșat eram cînd am intrat în curtea marelui preot. Dar ceva parcă mă împingea înainte. Trebuia să știu ce se va întîmpla cu Învățătorul. Nu-L puteam părăsi. Odată aflat acolo, nu știam ce să fac. Așa că m-am alăturat unui grup ce se încălzea la foc. Mulți dintre aceștia fuseseră în grădină. Păreau mulțumiți că și-au terminat partea care le revenise în această afacere; rîdeau și făceau glume necioplite pe seama Mintuitorului. Acum îmi dau seama cît de ușor era să se vadă că nu era locul meu acolo, între ei. Mă simțeam stingher, eram în plus acolo și nu puteam să ascund acest lucru.

„Tu ești unul dintre ucenicii Lui, nu-i așa?” O servitoare mi-a pus această întrebare și de îndată toți ochii s-au ațintit spre mine. Inima mi-a înghețat.

„Nu știu despre ce vorbești”, i-am răspuns. Cuvintele parcă veneau singure, fără ca eu să pot face un efort conștient în acest sens.

Apoi s-a întors spre mulțime și a spus: „Și el e unul din ei”, arătînd cu capul spre mine.

„Nu-i adevărat! Nu-L cunosc deloc”. Cuvintele sunau prea strident pentru a putea fi crezute, dar ea a dat din umeri și și-a văzut de treabă. Sint convins că în grădină aș fi fost în stare să mă lupt pentru Mintuitorul. Dacă El ar fi făcut cel mai mic efort pentru a scăpa, eram capabil de a-mi da viața pentru El. Dar în curte, înconjurat de drojdia societății, încercînd să par ceea ce nu eram, mi-am pierdut orice îndrăzneală.

Am plecat de lingă foc. Ca într-un vis, scenele arestării, cele din curte și cele din grădină se învălmășeau în mintea mea, amestecate cu imagini din ultimii trei ani. Mi-aminteam cum a venit Isus, încet pe malul lacului, cînd eu și Andrei tocmai aruncasem năvodul. Cît de dori-tori am fost să ne lăsăm meseria de pescari și să-L urmăm! Ce zile emoționante au fost acelea de la început! Îl priveam cum făcea minuni; ascultam învățăturile Lui; sorbeam îndemmurile pe care ni le dădea cînd Se afla în preajma noastră. Cît de strălucitor ni se prezenta viitorul! Toți aveam simțămîntul că sîntem implicați în ceva foarte important. Iar acum așa ceva! Nu, imposibil. Nu se putea să fie adevărat. Eram stupefiat. Minutelor treceau acum noi - aceia care L-am urmat pe Mintuitorul din loc în loc? Eram atât de siguri că ne va aduce împărăția...

După cîtva timp m-a mai acuzat și altcineva că eram unul din urmașii Mintuitorului. Imediat am negat acest lucru (de data aceasta parcă a fost și mai simplu) și apoi, spre uimirea mea, de pe buze mi-a ieșit și un blestem care să întărească ceea ce spuseseam. Lucrurile s-au înrăutățit mai mult din acel moment. Ceva mai tîrziu, o rudă a omului pe care îl lovisem cu sabia (îi auzisem vorbind despre aceasta în jurul focului) m-a privit îndeaproape. „O, parcă te-am văzut în grădină cu El! Trebuie să fii un ucenic de-al Lui. Ai un accent de galilean”. Ceva s-a sfișiat înlăuntru meu. Mă auzeam strigînd cuvinte teribile. Cuvinte pe care le ascultasem pe docurile din Capernaum. Cuvinte pe care le culesesem în meseria mea aspră de pe lac. Cuvinte de care aproape că nu eram conștient că le știu. Obscenitățile și blestemele s-au revărsat înaintea mulțimii adunate în jurul focului pînă ce m-am simțit gol, epuizat. Slab, am auzit cîntatul unui

cocoș. Am privit în jur și am dat de ochii Mîntuitorului.

Cum a știut El oare? Slăbiciunea mea fusese atît de evidentă? Fără să-mi pese de ceea ce gîndea mulțimea acum, am plecat în grabă din curte pe jumătate orbit de lacrimile ce curgeau neconținut.

ÎNAPOI ÎN GRĂDINĂ

M-am pomenit înapoi în grădina, aplecat pe pămîntul rece, în locul unde El Se rugase cu puțin timp înainte. Niciodată n-am mai simțit un asemenea chin sau o asemenea deznădejde. Mîntuitorul avea să moară, iar eu nu am stat de partea Lui, așa cum mă lăudasem că voi face. L-am părăsit, L-am tăgăduit - nu o dată, ci de mai multe ori. Doream să mor.

Nu știu cît timp am zăcut acolo. Treptat, o amintire mi-a revenit în minte. M-am gîndit la ocazia cînd am venit la Învățătorul cu sugestia că trebuie să ne iertăm aproapele de șapte ori.

„El va fi atît de mîndru de mine”, îmi spusese eu în sinea mea. El trecea întotdeauna dincolo de cerințele rabinilor care susțineau că noi trebuie să iertăm de trei ori. Eu am dublat și am mai și adăugat. Ochii Săi au licărit într-un mod pe care nu-l voi uita niciodată și mi-a spus: „Simon, nu de șapte ori, ci de șaptezeci de ori

cîte șapte!” Prin urmare, nu trebuie să ții cont de cîte ori ți se greșește cînd este vorba de iertare. Apoi El ne-a exemplificat totul printr-o parabolă zguduitoare.

Conversația aceasta m-a scos din grozava mea durere. „El știe că eu de fapt nu am vrut să procedez astfel”, îmi spuneam în sinea mea. „El a spus că Satana avea să încerce să mă distrugă, dar că El Se va ruga pentru mine”.

„De șaptezeci de ori cîte șapte”; tonul pe care rostise acest lucru mi-a dat în cele din urmă asigurarea că El m-a iertat pentru teribilele lucruri pe care le-am spus și le-am făcut în noaptea aceea. Și aceste cuvinte m-au îmbărbătat de atîtea ori și m-au încurajat să cred că El nu ține socoteală de cîte ori trebuie să mă ierte.

Mai tîrziu, cînd durerea noastră atît de cruntă s-a transformat în cea mai mare bucurie, cînd Mîntuitorul Se afla din nou alături de noi lingă lac, cu duioșie mi-a reamintit faptul că m-am lăudat că Îl iubesc mai mult decît ceilalți ucenici și că voi rămîne alături de El, orice ar veni. La început, m-am simțit jignit, dar mi-am dat seama că a făcut-o cu un anumit scop. În

fața tuturor, Mîntuitorul a demonstrat că m-a iertat. Și a mai făcut acest lucru pentru a-i lăsa să vadă cît de mult mă schimbasesem ca urmare a iertării Sale.

Cred că întotdeauna voi avea o luptă cu încrederea în mine însumi, cu temperamentul meu impulsiv. Dar acum există o diferență. El m-a transformat. Am văzut ce încurcături produc atunci cînd încerc să conduc eu lucrurile, dar acum pot lăsa totul în seama Sa. Cred că acesta este motivul pentru care pot fi atît de calm chiar și aici, în închisoare, fiind condamnat la moarte.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. În Ghetsemani, Petru era mult mai bine pregătit pentru o luptă fizică decît pentru un conflict spiritual. Ce înseamnă aceasta pentru noi?

2. În mijlocul mulțimii adunate la palatul marelui preot, Petru a tăgăduit relația sa cu Isus. Care este lecția pentru noi?

3. Ce ne învață referitor la iertare tăgăduirea și pocăința lui Petru?

Russel Holt este vice-președinte la Pacific Press Publishing Association în Nampa, statul Idaho.

MIERCURI
27 noiembrie

DOMNUL MEU, AVRAAM

Născuți, crescuți și căsătoriți în Haldea, noi sperăm să ne creștem familia pe pămîntul natal. Dar faptul că ne închinăm Dumnezeului adevărat ne-a făcut să ne simțim străini între vecinii noștri păgîni.

Într-o zi, Dumnezeu S-a arătat sofului meu și i-a spus să-și scoată familia din Ur, cetatea în care locuiam. El urma să ne ara-

te o țară mai bună, unde avea să facă din Avraam tatăl unui popor mare.

Aveam o casă mare, cu rude și servitori, dar nu aveam nici un copil al nostru. Avraam avea 75 de ani, iar eu eram doar cu 10 ani mai tînăr.

Cu femeile și copiii din familia noastră, vu vitele și celelalte bunuri ale noastre, călătoria

de Aulikki Nahkola

prin pustiu a fost lungă. După sute și sute de kilometri parcurși, am ajuns în sfârșit la Sihem, în țara Canaanului, unde Dumnezeu i-a spus lui Avraam că aceasta este țara pe care o va da urmașilor Săi.

Dar țara aparținea deja canaanitilor, un popor puternic cu obiceiuri ciudate și o religie degenerată. Nu mi-l puteam imagina că-și vor putea da țara altora, care aveau să vină în mijlocul lor, spre a fi „un neam mare”!

De-abia am ajuns acolo că o mare foamete a lovit țara, silindu-ne să plecăm din Canaan în Egipt. Pe când ne apropiam de acele locuri, soțul meu se tot întreba cum ne vor trata egiptenii. Dacă eu le voi fi pe plac, iar pe el vor încerca să-l alunge sau să-l ucidă? Dacă ar fi așa, ce se va alege de făgăduința lui Dumnezeu cu privire la acel mare popor?

Trebuia să punem la cale un plan. Avraam a fost de părere ca eu să spun că sînt sora lui, pentru a nu-i pune viața în pericol și pentru a da o mîină de ajutor lui Dumnezeu în a-și aduce la îndeplinire promisiunea. Eu am fost de acord.

Dar planul nostru s-a sfârșit printr-o nenorocire. Cîțiva slujitori regali ne-au întilnit și m-au dus în casa lui Faraon pentru a deveni una din soțiile lui. L-au copleșit pe Avraam cu daruri - slujitori, vite, cămile - ca pe unul care m-a dat spre căsătorie. Cînd casa lui Faraon a fost lovită de acele plăgi, el și-a dat seama de greșeala făcută. Chemîndu-l pe Avraam, l-a certat pentru minciuna spusă și apoi ne-a dat drumul să plecăm.

UN CONFLICT APLANAT

Din nou călătoream prin pustie, ajungînd în cele din urmă la Betel, în locul unde ne așezasem la început. De acum, gospodăria noastră se mărise mult și astfel s-a iscat o ceartă între păzitorii noștri de vite și cei ai nepotului nostru Lot. El era de părere că pămîntul acela nu ne poate fi suficient tuturor.

Avraam a stat de vorbă cu Lot. Amîndoi au privit cîmpia Jordanului, Avraam dîndu-i lui Lot posibilitatea de a alege unde să se stabilească. Lot a ales cîmpia aceea bine udată, dar această alegere nu a fost bună, așa cum aveam să vedem mai tîrziu.

Lot a profitat de generozitatea soțului meu, dar Avraam nu a fost afectat, pentru că el era oricînd gata să dea din ceea ce avea. El credea că totul vine de la Dumnezeu, care putea să-i dea mai mult dacă dorea aceasta.

Curînd după ce ne-am despărțit de Lot, s-a întîmplat ceva care avea să fie un argument în plus în favoarea acestei afirmații. Aproape imediat după ce Lot s-a așezat în Sodoma, a izbucnit un război în acea regiune. Sodoma a fost prădată de dușman, care l-au luat captiv pe Lot și toate averile lui. Cînd știrea despre acest lucru a ajuns la Avraam, acesta și-a strîns de grabă oamenii și a pornit pe urma vrăjmașului. L-a salvat nu numai pe Lot, ci pe toți cei luați captivi, împreună cu toate bunurile lor.

Cînd împăratul Sodomei l-a întîmpinat pe Avraam în drumul de întoarcere de la luptă, acesta i-a oferit spre păstrare toate bogățiile capturate, cerînd înapoi doar oamenii săi. Dar Avraam nu a dorit nimic din ceea ce era al Sodomei, ca să nu se spună despre el că s-a îmbogățit din cele primite de la împăratul Sodomei. El dorea ca toată lumea să știe că Dumnezeu a fost Acela care i-a dăruit toate bogățiile pe care le avea. De fapt, el a demonstrat acest lucru atunci cînd și-a prezentat zeciuiala înaintea lui Melhisedec.

Nu mult timp după aceea, Dumnezeu i S-a arătat din nou în viziune lui Avraam și i-a spus că răsplata sa va fi mare. Acum pot spune că soțul meu a avut multă încredere în Dumnezeu, căci ne-am părăsit locul natal la porunca Sa. Dar aceasta nu înseamnă că nu au fost și momente de tensiune cu Dumnezeu. Dimpotrivă.

O PROBLEMĂ DELICATĂ

Cînd Dumnezeu a menționat marea răsplătire de care se va bucura Avraam, el a atins de fapt o problemă foarte sensibilă pentru el: la ce bun să te bucuri de orice fel de răsplătă dacă moștenitor avea să ne fie unul din slujitorii noștri? Căci Domnul nu ne dăduse nici un urmaș.

În acest moment, Dumnezeu a făgăduit lui Avraam că nu un slujitor, ci propriul său fiu va fi acela care va primi moștenirea.

L-a chemat pe Avraam afară, i-a spus să privească cerul și l-a asigurat că urmașii săi vor fi atît de mulți cît stelele pe cer.

Avraam îl credea pe Dumnezeu, dar datorită temerii ce-l stăpînea, i-a cerut lui Dumnezeu un semn. Domnul i-a spus să pregătească o jertfă.

Apoi Avraam a fost cufundat într-un somn adînc, timp în care Dumnezeu i-a descoperit lucruri ciudate referitoare la viitor. Niște flăcări au trecut prin mijlocul jertfei, în timp ce Domnul a făcut un legămint cu prietenul Său.

Toate aceste lucruri l-au impresionat profund pe Avraam, care avea de-acum asigurarea că propriul său fiu avea să-i fie moștenitor.

Dar eu am întrebat: „Acest copil va fi și al meu?” Trecuseră deja 10 ani de cînd sosisem în Canaan și ni se dăduse prima făgăduință despre un moștenitor. Poate Dumnezeu nu a vrut să spună că ceea ce avem noi de făcut era doar să așteptăm.

Într-o zi m-am gîndit la Agar, slujnica mea. Dacă soțul meu ar avea un copil prin ea, atunci acesta ar fi tot al familiei noastre. Doar se putea vedea că Dumnezeu a fost Cel care hotărîse ca eu să nu am copii.

Cînd i-am spus toate aceste lucruri lui Avraam, el a fost de acord și a luat pe Agar.

De îndată ce Agar a rămas însărcinată, am știut că ceva nu

era în regulă în planul nostru, căci ea a început să mă privească cu dispreț. N-am putut suporta prea mult această situație, așa că Avraam a hotărât că, din moment ce îmi era slujitoare, puteam s-o pun la punct.

FĂGĂDUINȚA FĂCUTĂ AGAREI

Datorită purtării mele față de ea, Agar a fugit de la noi - o femeie însărcinată, singură, în pustie. Un înger al Domnului a întîlnit-o acolo și i-a făgăduit că sămînța ei va fi mare, iar copilul pe care-l va naște va fi puternic. Iar acum trebuia să se întoarcă la mine și să mi se supună. Astfel, ea s-a întors și curînd a născut un fiu, pe Ismael.

Au trecut treisprezece ani fără nici un cuvînt din partea lui Dumnezeu. Ismael avea să fie copilul promis, așa gîndeam noi.

În cele din urmă, Dumnezeu i S-a arătat din nou lui Avraam, repetîndu-i făgăduința că avea să fie tatăl unei mari mulțimi.

Circumciziunea avea să fie semnul legămîntului cu Dumnezeu, iar Canaanul era țara făgăduinței. Domnul a adăugat că eu voi avea un fiu și voi deveni mama multor neamuri.

Auzind acest lucru, soțul meu a ris. Aveam de-acum 90 de ani; cum aș mai fi putut da naștere unui copil?

Dar Dumnezeu a repetat această făgăduință și a adăugat că fiul se va numi Isaac, adică „el ride”.

Nu mult după aceea, s-a întîmplat ceva neobișnuit. Cînd trei oameni ne-au vizitat, ne-am dovedit față de ei ospitalitatea de care dădeam întotdeauna dovadă.

Deși erau străini, se părea că știu totul despre noi.

Unul dintre ei a spus că peste un an se va întoarce și atunci eu voi avea un fiu.

Cînd am auzit acest lucru, a fost rîndul meu să rîd, pentru că

m-am îndoit de ceea ce spunea el. Cel trei oameni au plecat, îndreptîndu-se spre Sodoma. Curînd după aceea cetatea a fost nimicită. Musafirii noștri nu fuseseră oameni obișnuiți.

După aceea, s-a întîmplat imposibilul - am rămas însărcinată și am născut un copil sănătos, căruia i-am pus numele Isaac.

Dar bucuria noastră a fost umbrată de ceva. Agar și Ismael erau încă împreună cu noi și pe măsură ce anii treceau, era tot mai evident că nu vom putea trăi în pace la un loc.

În cele din urmă, a fost mai bine ca Agar și Ismael să plece.

După ce a plecat Ismael, viața ni s-a mai liniștit. Isaac creștea; aveam pace în familie. Apoi, Dumnezeu a apărut din

nou înalțea lui Avraam, poruncindu-i să-l ia pe Isaac, singurul său fiu, prea iubit, să-l ducă pe muntele Moria și să-l aducă jertfă acolo.

Această poruncă i s-a părut fără sens soțului meu. Dar el nu s-a certat și n-a cerut nici o garanție. A luat pe Isaac și cîteva lemne pentru foc și au pornit spre muntele Moria.

După trei zile, au ajuns la muntele ales de Dumnezeu. Fiul nostru, singurul nostru fiu, ducea lemnele sus pe muntele pe care el urma să fie adus ca jertfă.

Dar, în clipa în care Avraam a ridicat cuțitul pentru a-l împînta în Isaac, care se afla pe altar, un înger din cer i-a ordonat să se oprească. Pentru jertfă, Dumnezeu Se îngrijise să fie în preajmă un berbec.

Din moment ce Avraam nu a cruțat pentru Domnul pe singurul său fiu, cu siguranță că Dumnezeu avea să-i facă urmașii atît de numeroși precum nisipul mării.

De la plecarea noastră din Haldea, viața noastră a cunoscut multe biruințe și multe înfringeri. Am făcut greșeli, uneori ne-am îndepărtat de Dumnezeu.

Amîndoi am avut indoleliile noastre, dar în același timp ne-am agățat de făgăduințele Sale și am încercat să-l urmăm chemarea. În Isaac am putut vedea împlinirea făgăduinței Sale.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. În care ocazii a dovedit Avraam lipsa credinței?

2. Ce întîmplări ilustrează generozitatea lui Avraam?

3. Avraam ne-a arătat că slăbiciunea noastră poate deveni tăria noastră. Explicați acest lucru.

Aulikki Nahkola este profesor de religie la Newbold College, Anglia și candidat la titlul de doctor în Vechiul Testament la Universitatea Oxford.

PSALMUL 34

**VOI BINECUVÎNTA
PE DOMNUL ÎN ORI-
CE VREME;
LAUDA LUI VA FI
TOTDEAUNA ÎN
GURA MEA.**

.....
**CÎND STRIGĂ UN
NENOROCIT,
DOMNUL AUDE ȘI-L
SCAPĂ DIN TOATE
NECAZURILE LUI.
ÎNGERUL DOMNU-
LUI TĂBĂREȘTE ÎN
JURUL CELOR CE
SE TEM DE
EL, ȘI-I SCAPĂ DIN
PRIMEJDIE. GUSTA-
ȚI ȘI VEDEȚI CE
BUN ESTE DOMNUL**

Vers. 1, 6 - 8

MARIA: IMNURILE ȘI SLĂBICIUNILE EI

Dumnezeu fusese de partea noastră în ziua aceea. Nici unul dintre noi nu va putea uita vreo dată vuietul vântului, armata care striga după ajutor, năvălirea apelor, țipetele de groază și apoi tăcerea bruscă.

Dar pentru a înțelege ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în acea zi, să ne întoarcem în urmă cu 80 de ani. Eu sînt israelită. Mă cheamă Maria. Numele meu înseamnă „preaiubită” în limba egipteană.

După mai multe generații în care ne-au acceptat și ne-am putut dezvolta, dintr-odată conducătorii egiptenilor au început să ne persecute pe noi, evreii. De ce? Poate din cauză că faraonul din noua dinastie, proaspăt învingător al conducătorilor străini hicsoși voia să îndepărteze atenția de la problemele politice din împărăție. Poate din cauza străbunicului meu Iosif care a fost prim-ministru în timpul unuia din faraonii hicsoși. Într-un sens, relatarea mea este despre invidie, și ea începe cu invidia lui faraon față de poporul lui Dumnezeu și se încheie cu propria mea invidie.

Faraon ne găsea vină din orice. Că evreii luaseră cele mai bune pminturi și cele mai bune slujbe. Că eram mult prea mulți. Curînd aveam să umplem țara. Și așa mai departe...

Îmi aduc aminte de părinții mei Amram și Iochebed vorbind cu indignare despre decretul lui faraon. „Toți evreii să fie folosiți la munci publice”. „Toți evreii sînt acum slujitorii ai statului”. Robi, adică! „Toți evreii să-și

caute singuri paiele necesare pentru cuptoarele de cărămizi”. Absurd! Imposibil! Nu poți face cărămizi fără paie!

GENOCID

Și tot nu era mulțumit. Ne-am rugat pentru aceasta. În acest timp, am aflat ultima notate, cea mai dezgustătoare: „Moașele să omoare pe toți copiii de parte bărbătească ai evreilor de îndată ce se nasc”. Lucrul acesta n-a mers. Moașele n-ar fi făcut așa ceva. Atunci odiosul tiran a poruncit ca „toți egiptenii să pîndească băieții evreilor, să-i ia și să-i arunce în Nil”.

Un masacru organizat - toți vecinii erau implicați în a aduce la îndeplinire pieirea micuților nevinovați. Mama era însărcinată. Ne-am rugat pentru naștere. Ne-am rugat să fie fetiță. Dar Dumnezeu ne-a dat un nespus de frumos băiețel. Cred că și lui Dumnezeu i-a plăcut de el, deoarece i-a purtat atât de mult de grijă (vezi Fapte 7, 20).

Cum de am reușit să-l așcundem timp de trei luni, nu voi putea ști niciodată. El plîngea, țipa, ca orice sugar. Cîtă credință au avut părinții noștri în Dumnezeul înaintașilor noștri! Ne gîndeam, făceam tot felul de planuri, dar, mai presus de orice, ne rugam. Ne rugam, pregătindu-ne pentru uituitoarele lucruri pe care Dumnezeu avea să le facă.

Încercați să vă imaginați cum stăteam ascunsă în rogozurile de pe malurile nilului, mișcîndu-mi buzele în rugă continuă, avînd ochii fixați asupra unui coșuleț

DUMNEZEU ELIBEREAZĂ ȘI RĂSCŪPĂRĂ

de Walter Scragg

împletit din trestie, purtat și legănat de apa mohorită, și așteptând în speranța că Dumnezeu va interveni în modul cel mai minunat.

Peste orice închipuire, fiica lui faraon, prințesa curții, a venit chiar în acel loc să se scalde. Ea a văzut coșulețul cu copilașul, a coborât în râu și a adus mica bărcuță la mal. Am văzut-o uimită în timp ce desfășura trupușorul acela durduliu. Un băiat! Un evreu!

Am speriat-o puțin când am sărit din locul ascunzîșului meu. Într-un mod uimitor, cuvintele curgeau șuvoi din gura mea. Acum știu că Dumnezeu mi-a dat acele cuvinte și multă înțelepciune. Totul a fost aranjat în câteva minute. Mama avea din nou pruncușorul în brațe. Cum de nu a ghicit prințesa cine era el cu adevărat, numai Dumnezeu știe.

Prințesa i-a pus numele Moise - „cel scos”. Numele ne amintește întotdeauna de eliberarea prin Dumnezeu de sub cruzimea faraonului.

CEL MAI BINE

Dumnezeu i-a dăruit lui Moise tot ce se putea mai bun: o casă israelită în care să-și poată păstra credința, o educație egipteană care i-a modelat mintea ascuțită.

La patruzeci de ani după episodul de la Nil, Moise a inițiat o mișcare de rezistență și a omorât un egiptean. Cîteva zile după aceea, a dat buzna în casă și ne-a spus că va pleca în exil în Madian. Dar aceasta este o altă poveste.

Nu l-am mai văzut timp de patruzeci de ani. Avea 80 de ani cînd a apărut din nou! Și Aaron era bătrîn iar eu și mai bătrînă! Ne-am alăturat lui pentru a scoate pe Israel din Egipt. Știam că Dumnezeu va găsi o cale de scăpare și că ne va duce înapoi în țara pe care o dăduse lui Avraam, strămoșul nostru! Israel l-a primit pe Moise profet. Erau gata să-l urmeze.

Nu am făcut nimic altceva decît am privit lucrarea lui Dumne-

zeu din momentul în care Moise s-a întors în Egipt. Tot ce s-a întîmplat a fost numai lucrarea lui Dumnezeu. El dorea ca noi să fim poporul Său. O, cît de mult își iubește Dumnezeu poporul, încît este în stare să facă asemenea lucruri!

Faraon și armatele sale ne-au prins în cursă între munți și mare. Am strigat după ajutorul divin. Mulți socoteau că situația noastră este fără scăpare.

Auzeam murmurul nemulțumirii: Mai bine slujeam ca sclavi în Egipt decît să pierim în pustie (Exod 14, 12).

Moise a răspuns: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta: căci pe egiptenii aceștia pe care îi vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți” (vers. 13, 14).

Moise avea o bună cunoaștere a lui Dumnezeu și înțelegea cine era El cu adevărat. Ne conducea fiind convins că Dumnezeu este interesat în mod personal de noi. Ne apropiam de țărîm mării.

ÎNSERARE TIMPURIE

Îngerul protector care se afla în nor a acoperit partea din urmă a convoiului nostru, întunecînd astfel lumina soarelui și aducînd noaptea mai devreme. Egiptenii nu puteau ataca. Apoi a urmat vîntul acela puternic și despărțirea apei. Mergeam în fruntea femeilor și copiilor între grămezile de ape „înghețate”. Acum poporul credea, acum se temea de Iehova.

Voi putea oare să uit vreodată acea zi? Va putea oare Israel să uite vreodată cum ne-a călăuzit Dumnezeu? Fără ajutorul nostru, chiar fără colaborarea noastră, El ne-a salvat. Cu adevărat nu trebuie să ne temem de nimic altceva decît de a uita. Eram robi, iar El ne-a eliberat. Nu aveam nici un merit, totuși El ne-a răscumpărat.

Umblam între ape fără nici o teamă. Egiptenii ne-au urmat,

trăgîndu-și carele pe urmele noastre, zorindu-și caii, poate înconștienți de locul în care se aflau. Prima rază de lumină a produs panică. Cine putea supraviețui în acea vale cu pereți lichizi? Carele și cavaleria s-au împotmolit. Strigătele s-au transformat în țipete și urlete. Răcneau unii la alții: „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva egiptenilor” (vers. 25). Dar era prea tîrziu. Am privit cum apele se rostogoleau peste ei. Apoi s-a așternut tăcerea.

„Cîntați Domnului”, am propus lui Israel: „căci Și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț” (Exod 15, 21).

O, ce zi a fost aceea!

Aș dori din toată inima să nu mai fie nevoie să vă spun următoarea parte a vieții mele. Ne aflam departe, în pustie, cînd Moise a trimis după soția sa, Sefora. Și ea era descendentă din Avraam ca și mine, deși nu era evreică. Avea pielea închisă la culoare.

Ietro, tatăl ei, a venit împreună cu ea. Invidia mea a început din ziua aceea. Nu că aș fi avut ceva împotriva lui Ietro. Era inteligent. Era un organizator. Era un bun sfătuitor în chestiuni administrative. El a observat că Moise are prea multe de făcut și a sugerat un plan prin care munca să fie împărțită și altora. Dar nu ne-a inclus în acel plan nici pe Aaron și nici pe mine. Cum a îndrăznit să treacă peste Maria profeteasa și peste Aaron purtătorul de cuvînt?

Ietro a plecat, dar Sefora a rămas. Ea ne-a despărțit de Moise! Aaron și cu mine fusese-răm confidenții lui. Iar acum el o avea pe Sefora, o străină, de altă culoare decît noi. Era oare potrivit pentru un conducător să aibă o soție străină? Invidia și gelozia îmi rodeau sufletul.

I-am vorbit lui Aaron și i-am spus ce mă frămînta. Ne-am făcut cunoscut în public simțămîntele! El a vorbit, deși

cuvintele erau ale mele. „Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?” (Numeri 12, 2).

Moise nu a spus nimic. Dar Dumnezeu a vorbit: „Duceți-vă toți trei la cortul întâlnirii” (vers. 3, 4). Poporul ne urma.

DUMNEZEU SE ADRESEAZĂ

Stăteam la intrarea în cort noi, doi frați și sora lor, așteptând.

Norul prezenței Sale plana, luminând și strălucind în fața intrării. Glasul se auzi iar. Dumnezeu ne chema, dar nu pe Moise, ci doar pe Aaron și pe mine. El avea să ne vorbească!

Da, a spus El, Eu dau viziuni și visuri profeților, dar cu Moise este cu totul altceva. El nu primește viziuni sau visuri. El este mai mult decât un purtător de vânt.

„Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri grele de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?” (vers. 7, 8).

O, cită vinovăție, cită rușine! Cum de am putut să-mi închipui că darul meu este același cu al lui? Cum de n-am putut să mă bucur pur și simplu de ceea ce ne-a dat Dumnezeu? Nu era oare drept ca Moise să-și petreacă timpul cu Sefora? Fie că ar fi avut pielea închisă sau deschisă la culoare, ea făcea parte din poporul lui Dumnezeu și era moștenitoare în Israel. Invidia, ca un cancer, mi-a consumat atât încrederea în Dumnezeu cât și rațiunea sănătoasă. Norul strălucitor s-a îndepărtat. Am văzut groaza de pe fața lui Aaron. Mă privea atât de fix. Mi-am privit miinile. Erau albe! Albe ca zăpada! Lepră, aveam lepră! „O, nu, Doamne”, am strigat, „nu așa ceva!” Și eu care fusesem geloasă pe Sefora, cea cu pielea măslinie!

Prezența ei nu mă va mai deranja niciodată! Tabăra era un loc interzis pentru mine! Gîndurile se rostogoleau în mintea mea în timp ce stăteam acolo lipsită de ajutor și fără speranță.

Aaron a vorbit lui Moise: „Ah, domnul meu, nu ne face să purtăm pedeapsa păcatului pe care l-am făcut ca niște nechibzuiți și de care ne-am făcut vinovați” (vers. 14).

Din nou Moise nu s-a răzburat. Ce teribilă umilire! Ce teamă! Eram îngrozită, ca și Aaron. Și Moise s-a rugat pentru mine, sora lui trădătoare: „Dumnezeule, Te rog, vindecă-o!” (vers. 13).

Aceasta a fost viața mea. O viață ca a multora. Clike de biruință, ore de deznădejde. Dar veghind peste toate lucrurile, un Dumnezeu eliberator și vindecător.

Timpana mea, vorbește tu pentru mine și pentru toți aceia pe care Dumnezeu îi eliberează și îi răscumpără! „Domnul este tăria mea și temelul cîntărilor mele de laudă: El m-a scăpat”. El nu

VINERI 29 noiembrie

Nu mă mai simt la fel de optimist cum am fost altădată. Îmi amintesc cum obișnuiam să meditez asupra condiției umane cu mulți ani în urmă. Scriam pe atunci: „Căci va veni un timp cînd miinile îți vor tremura datorită vîrstei înaintate, iar picioarele tale puternice vor slăbi” (Ecl. 12, 3, după Living Bible).

ne părăsește niciodată, chiar dacă noi o facem.

„Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta: iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale”. „Voi cînta Domnului, căci și-a arătat slava: a năpustit în mare pe cal și pe călăreț” (Exod 15, 2, 13, 1).

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. Ce poți spune despre credința părinților lui Moise?
2. Compară rolul Mariei în salvarea lui Moise și rolul ei de mai târziu în calitate de conducător în Israel. În ce a constat diferența?
3. Ce învățăm despre pericolul geloziei și al invidiei?
4. În ce fel este Moise un tip al lui Hristos în această istorie?

Walter Scragg este directorul rețelei de radio Adventist World Radio. Pină în iulie 1990, a fost președinte al Diviziunii A.Z.Ș. Pacificul de Sud.

DIN ÎNȚELEPT AM DEVENIT NECHIBZUIT de Henry M. Wright

Dar Dumnezeu a fost bun. Nu am nici o scuză pentru deciziile nechibzuite pe care le-am luat în ultimii ani. Am așteptat să ajung om în puterea vîrstei - ca apoi să acționez ca un copil. Despre aceasta aș dori să vă vorbesc astăzi.

Mă numesc Solomon. Dar tatăl meu îmi spunea cu multă dra-

goste Iedidia, adică „iubitul Domnului”. Tatăl meu fusese un om cu totul deosebit. Voi îl cunoașteți ca regele David. Pentru mine, el era un om de o tărie extraordinară. El și mama se purtau cu multă gingășie unul față de celălalt. Fiind la palat ea avea întotdeauna intrare la împărat. Totuși, aproape niciodată n-am avut curajul să-i spun „tăcutule”. Cîteodată îi spuneam „tată”, dar de cele mai multe ori mă adresasem cu titlurile lui regești. A fost un mare luptător și, de-a lungul vieții mele, cred că întotdeauna am dorit să ajung ca el.

Îmi amintesc atît de bine cuvintele pe care Domnul Dumnezeu mi le-a adresat într-un vis, cînd mă aflam la Gabaon, pe cînd eram la începutul domniei: „Îți voi da viață lungă dacă Mă vei urma și dacă Mă vei asculta, așa cum a făcut și tatăl tău David” (1 Regi 3, 14).

ZILE DE FRĂMÎNTĂRI

Pe vremea cînd tatăl meu se afla pe patul morții, Adonia, cel de-al patrulea fiu al tatălui meu și cel mai mare frate al meu în viață, s-a proclamat singur împărat, cu sprijinul lui Ioab și al altora. Spre surprinderea mea, Abiatar, unul dintre preoți, a trecut și el de partea lui. Între timp mama mea stăruia de David să mă numească pe mine succesorul său la tron. Tatăl meu a fost de acord, abdicînd de la tron în favoarea mea. Cu ajutorul profetului Natan și a căpitanului gărzii regale Benaia, am fost proclamat în grabă împărat.

Au fost zile cu emoții deosebite pentru mine. Eram în același timp bucuros și tulburat. Și, deși eram optimist, mă simțeam lipsit de ajutor în mijlocul acelor evenimente atît de îngrozitoare. Inima îmi bătea în piept ca o tobă. Deși eram tînăr, mă simțeam ca un copil, neștiind nici cînd să vin, nici cînd să plec. Tatăl meu spusese, cînd se afla pe patul de moarte: „Acela care conduce pe oameni trebuie să fie drept, stă-

pinindu-i în temere de Dumnezeu” (2 Sam. 23, 2, după K.J.V.). O, dacă aș putea să vă fac să înțelegeți cît mai bine, prietenii mei, cît de important este să nu pierdem acest simțămînt de teamă sfîntă față de Dumnezeu și de continuă dependență de El!

În acei ani de început ai domniei mele, mi-am menținut încrederea și părtașia cu Dumnezeu. Rugăciunea mea de zi cu zi era: „Dumnezeule, dă judecățile Tale împăratului și dă dreptatea ta fiului împăratului” (Ps. 72, 1).

CONSACRAREA DE LA GABAON

Am considerat încă de la început ca fiind foarte important ca în împărăția mea credința să joace un rol primordial. Tatăl meu construisese un cort la Gabaon care să adăpostească chivotul Domnului. Astfel, Gabaon a devenit destinația primei mele călătorii în afara Ierusalimului care a urmat după întronarea mea. Acolo, la Gabaon, a fost locul în care Dumnezeu mi-a oferit un cec în alb: „Cere-Mi orice vei dori și Eu îți voi da!” (2 Cron. 1, 7).

Ca rege de curînd întronat, mă simțeam atît de neputincios. Așa că m-am rugat astfel: „Și acum, Doamne, Dumnezeul meu, Tu care ai făcut din slujitorul Tău împărat în locul tatălui meu David: iată-mă, eu nu sînt decît un copil; nu știu cînd trebuie să plec și cînd să vin.... Dă, de aceea, robului Tău o inimă înțeleaptă ca să judece pe poporul Tău, ca astfel să pot face deosebire între ceea ce este bine și ceea ce este rău; căci cine s-ar simți în stare să judece un popor atît de mare?” (1 Regi 3, 7-9 după K.J.V.).

Domnul a răspuns din plin rugăciunii mele. Chiar în acea noapte, El mi-a făgăduit: „Pentru că ai cerut înțelepciune ca să poți conduce pe poporul Meu și nu ai cerut viață lungă sau bogății pentru tine însuși, sau să-ți poți învinge dușmanii - da, îți voi da ceea ce ai cerut! Îți voi da o minte atît de înțeleaptă cum nu a avut

și nu va avea nimeni vreodată! Dar vei mai avea și ce nu ai cerut - bogăție și onoare!” (1 Regi 3, 11-13).

Dumnezeu și-a ținut cuvîntul. A fost o creștere treptată. Pe măsură ce îmi puneam mintea la contribuție, aceasta se dezvolta, creștea - în știință, politică, arhitectură, filozofie. Se părea că le am pe toate: educație, siguranță materială, prieteni, carieră, timp la dispoziție, avantajele și plăcerile vremii.

Se pare că există în viața noastră un moment în care Dumnezeu deschide ferestrele cerurilor și toarnă binecuvîntarea unei ocazii deosebite.

Ca și Adam și Eva, care stăteau nepătați în prospețimea creațiunii, toți ajungem, la un moment dat, la o intersecție de unde putem porni fie spre Dumnezeu, fie spre înălțare de sine.

Moise a fost cel care a raportat alegerea pusă în fața părinților noștri: „Iau azi cerul și pămîntul martori împotriva voastră că v-am pus înaintea viața sau moartea, binecuvîntarea sau blestemul. O, dacă ați alege viața!” (Deut. 30.19).

La Gabaon am ales viața.

Dar abia mai tîrziu am învățat că de îndată ce noi alegem viața, Satana se află pe urmele noastre. În drumul nostru, el ne atrage la ocoliri sau opriri pe margine de cale, unde plasează ispitele sale. Întrebați-l pe Lot. El vă va vorbi de primejdia rămînerii în Sodoma.

ÎN DIRECȚIA GREȘITĂ

Îmi este greu să stabilesc exact momentul cînd am pornit în direcția greșită pe drumul meu. A fost oare prima căsătorie? (Soția nu făcea parte din biserică). Sau cînd am început să folosesc alcool? (Obişnuiam să organizăm multe petreceri). Poate atunci cînd am stat față în față cu otrava bogăției? (Aveam bogății din belșug). Poate atunci cînd a început să mi se dezvolte aroganța că eu dețineam „adevărul”? (Mă simțeam blazat, nu

mai puteam discerne bine deșertăciunea căilor mele).

În orice caz, oricare dintre acestea ar fi fost, am ajuns în cele din urmă să uit că secretul puterii mele consta în legătura cu Dumnezeu. Părea că tocmai darul pe care mi-l dăduse Dumnezeu devenise un pumnal îndreptat către sufletul meu. Ați mai auzit de acest lucru?

Satana folosește adesea binecuvântările poporului lui Dumnezeu - bogăția, inteligența, instituțiile, adevărul, frumusețea, talentele - și le întoarce împotriva lui. El face din bogăție o sursă de egoism și lăcomie. El folosește inteligența, transformând-o în aroganță și bigotism. El folosește instituțiile noastre și le transformă în obiecte de închinare la sine și acestea devin instrumente denominaționale sterile. Adevărul îl convertește în dogmatism și îndreptățire de sine. Ne ia talentele și le corupe în surse de încredere în sine și laudă de sine. Știu toate acestea, pentru că am trecut prin ele. Am construit. Am posedat. Am primit. Am cucerit. Am învățat. Am prosperat.

Dar am făcut o greșală pe care o fac încă mulți: mi-am îndreptat ochii spre groapa de gunoi a experienței cu lumea. Poate sînt unii între voi care cred că a fi religios înseamnă să fii îngust, să nu trăiești în „adevărata lume”. Concluzia este că cei care sînt credincioși lui Dumnezeu și principiilor Sale trăiesc în al nouălea cer, neputînd să facă față vieții din lumea reală. Educația dată de biserică este subapreciată, standardele bisericii sînt considerate demodate; există o atitudine generală că e nevoie să fim eliberați de naivitatea de a crede că este suficient să fim „buni”. Acest fel de a gândi poate conduce la o supraapreciere a capacității noastre de a face față subtilităților lui Satana. Astfel, omul pierde paza căilor spre sufletul său. Ne așezăm fără nici o teamă sau rețineră la banchetul gîndurilor și experiențe-

lor lumești, cu falsa convingere că noi sîntem acum oameni maturi, bine educați, care pot face distincție între bine și rău, și nu mai avem nevoie, precum copiii, să fim apărați de realitatea înconjurătoare.

Dar ceea ce greșim noi în calculul nostru este că expunerea la astfel de experiențe are un continuu efect de slăbire asupra hotărîrilor noastre și diminuează, în loc să întărească, discernămintul nostru spiritual. Familiariizarea cu anumite lucruri duce la obișnuință. Iar obișnuința micșorează șocul pe care îl produce păcătuirea. Ceea ce altădată ne alarma, acum aproape că nu ne mai mișcă. Mintea în care ne-am pus atîta încredere a devenit acum amorțită, paralizată. Cu raționalizări și mindrie, ne încruntăm atunci cînd cineva îndrăznește să ne spună ce să mincăm, unde să mergem, ce să ascultăm sau cu ce să ne îmbrăcăm. Satana ne-a deposedat de cel mai mare dar - puterea de a alege - și l-a întors împotriva noastră ca un pumnal.

NICIODATĂ DE AJUNS

Astfel, ajungem în punctul în care socotim că niciodată nu avem îndeajuns. „Oricît de mult am privi, tot nu sîntem mulțumiți; oricît am auzi, nu ne săturăm” (Ecl. 1, 8). Am încercat să învăț și am tot învățat. Am încercat să mă înveslesc, să beau, să dau dovadă de bună creștere în public, să conduc pe alții, să cunosc artele, femeile și diferite indeletniciri practice sau mintale. Da, am încercat tot felul de mincăruri, jocuri, sporturi.

Efectul acestora nu este numai deceptibil. Îți pierzi mai întîi puterea, dorința de a face bine. În timp ce pretinzi că tu deții controlul, în timp ce crezi că tu ieși hotărîrile, nu îți dai seama că te afli sub stăpînirea lui Satana, conducătorul cel mai crud al acestei planete înrobite. Și cînd îți inchipui că te poți debarasa de toate acestea, o pățești ca strămoșul meu Samson.

Dar, îndurarea îndurărilor, Dumnezeu nu m-a părăsit. Cineva, care a scris despre experiența mea, spunea astfel: „Totuși, Domnul nu l-a părăsit. Prin solii de muștrare și prin judecări severe, El a căutat să-l ridice pe rege la înțelegerea căii sale păcătoase. El Și-a retras protecția și a îngăduit adversarilor să hărțuiască și să slăbească împărăția” (Figuri Biblice vol. I, pag. 56).

Te întreb, cititorule, este posibil ca Dumnezeu să încerce să-ți atragă în felul acesta atenția? Oare aceasta face El?

Întreb pe membrii poporului lui Dumnezeu din timpul sfîrșitului, s-ar putea oare ca creșterea tulburărilor din cadrul instituțiilor bisericii - școli, spitale și adunări - să fie un semn că Dumnezeu îngăduie vrăjmașului să ne hărțuiască?

Trebuie să mă opresc. Curtea mă așteaptă. Încă un singur lucru: Dumnezeu mi-a dat o rază de speranță. El mi-a oferit ușa pocăinței. Am intrat pe ea. Și deși consecințele nechibzuinței mele își au efectul lor, îndurarea lui Dumnezeu mă copleșește ca un rîu.

Eu, Solomon, mi-am amintit minunata făgăduință pe care Dumnezeu mi-a făcut-o cînd am terminat și am consacrat locașul de închinare: „Dacă poporul Meu, care cheamă Numele Meu, se va smeri, se va ruga și va căuta fața Mea și se vor întoarce de la căile lor cele rele, atunci Eu îi voi asculta din cer, le voi ierta păcatul și îi voi vindeca...” (2 Cron. 7, 14, după N.I.V.).

Mă voi prezenta în fața curții regale astăzi și îi voi îndemna „să se teamă de Domnul și să păzească poruncile Lui”. Îi voi conduce la rugăciune.

Dar cu tine cum rămîne, iubite cititor? Ești gata, să răspunzi lui Dumnezeu? Ești conștient de nevoia ta? Nu ai dori să te pleci înaintea Lui chiar acum?

CONTINUARE ÎN COPERTA IV

SABAT DIMINEAȚĂ

30 noiembrie

CREDINCIOS ÎN BABILON

de Robert Folkenberg

Prundișul scîrșia în cadența pașilor șovăitori, extenuați. Destinația era Babilon, la 1.500 km fierbinți și prăfuiți depărtare de Ierusalim. Atît de departe de părinți, frați, surori, de cei dragi! Departe de casă, departe de templu. Departe de Dumnezeu!

De ce mi s-a întîmplat aceasta mie? Aceasta era întrebarea cu care se frămînta mintea lui Daniel în timp ce mărșăluia spre nord, împreună cu tovarășii săi, captivi și ei, de-a lungul drumului șerpuit printre munți. Inima sa era zdrobită în timp ce coborau cîmpia cea roditoare a Izreelului. Aici fusese locul în care mult iubitul rege al lui Israel, Iosia, murise în luptă cu trei ani în urmă, lîngă cetatea fortificată Meghido. Poporul plînsese pierderea credinciosului conducător; apoi au urmat fiii săi cei slabi care au apostaziat.

Totuși, în aceste condiții, adolescentul Daniel și-a dublat hotărîrea de a fi credincios lui Dumnezeu.

Deci, de ce mă pedepsești Tu pe mine, Doamne? se întrebă el mutînd sacul greu pe care îl căra de pe un umăr plin de răni pe celălalt. În acesta erau vasele de aur ale templului, care curînd aveau să fie pîngărite de preoții păgîni ai Babilonului. Unde era în acele clipe Dumnezeu templului?

Poate că în acea noapte, cînd au tăbărit pe malurile Galileii, Daniel a rostit același strigăt ce avea să se audă pe Calvar cu șase secole mai tîrziu: „De ce m-ai părăsit?” Liniștea era singurul răspuns, în afară de sforăi-

tul camarazilor săi care dormeau duși. După aceea, i-au venit în minte cuvinte de mîngiere, rostite de un alt tînăr care a trăit cu patru veacuri înainte de Daniel: „Dacă îmi întind așternutul în locuința morților, iată, Tu ești acolo... Chiar și acolo mîna Tă mă va conduce și brațul Tău cel drept mă va susține. Dacă zic: 'Cu siguranță, negura mă va înconjura', chiar noaptea va fi lumină pentru mine” (Ps. 139, 8-11, după N.K.J.V.).

DUMNEZEU ERA ACOLO

Într-adevăr, Dumnezeu era acolo. Exact așa cum a fost cu Iacov, în călătoria lui de pribeag și cu Iosif pe calea către o țară străină, necunoscută. Același Dumnezeu veghease asupra lui Moise. Și Iehova Iire, Cel care purta de grijă, a avut un plan special și pentru viața lui Daniel. Tînărul captiv hotărîse să fie credincios, orice ar veni. A doua zi dimineața, în zori, goarna a sunat ca de obicei. Soldații cei ursuzi au tras păturile de pe captivii adormiți și le-au aruncat resturi de piine și pește. Asta era toată masa lor luxoasă. Apoi a venit timpul plecării.

La amiază, tinerii robi iudei zăceau extenuați în cercurile înguste de umbră oferite de falnicii palmieri. Acolo își frecau picioarele umflăte și hrăneau indignarea față de Dumnezeu. Nu erau obișnuiți cu o viață aspră, deoarece toți erau copiii privilegiați ai nobilimii din Iuda. Împăratul Babilonului i-a ales ca pe niște trofee pentru a demonstra superioritatea dumnezeului său, Bel, asupra Dumnezeului evreilor. Iar soldații nu scăpau nici o ocazie pentru a ridiculiza religia iudaică. Fără îndoială că unii captivi nu au rezistat hărțuielilor răutăcioase ale acelor păgîni și au ajuns să blesteme pe Dumnezeu, care părea că nu le poartă de grijă.

Daniel făcea tot ce putea pentru a le reda curajul, purtîndu-se

ca un conducător cu semenii săi. Poate reușea să-i convingă pe soldați să le ușureze puțin soarta, cel puțin dîndu-le ceva mai multă apă. Nimic nu se putea face pentru a tempera soarele arzător de septembrie. O zi fără sfîrșit se topea într-alta. După mai multe săptămîni, grupul obosit a ajuns la Carchemiș și s-a îndreptat spre est de-a lungul văii fertile a Eufratului. Acesta era pămînt străin. Țăranii ce strîngeau recolta se opreau din lucru și urmăreau cu privirea procesiunea. Tineri bătauși aruncau cu pietre în captivii neajutorați.

În sfîrșit, la mijlocul lunii octombrie, coșmarul ce durase două luni se apropia de sfîrșit. Cu strigăte de bucurie, soldații au salutat turnul Babel reconstruit, care apărea la orizont deasupra cerului capitalei Babilon. Daniel și prietenii lui nu erau așa de dornici să vadă renumita și fabuloasa cetate (situată aproape de Bagdadul de azi din Irak), unde urmau să fie „musa-firi” ai legendarului despot Nebucadnezar. În timp ce robii iudei de-abia își țirau picioarele prin porțile masive ale Babilonului, Daniel se întrebă ce se va întîmpla cu ei. Spre ușurarea sa, el a descoperit curînd o altă latură a caracterului lui Nebucadnezar. Pe lîngă faptul că era un cuceritor înfricoșat, el era și un conducător luminat. Împăratul le-a explicat frumos captivilor săi evrei că dorește să-i instruiască în vederea unor funcții civile. Așa că nu temnița îi aștepta pe Daniel și prietenii săi, ci o locuință. La început, li s-a părut că e sfîrșitul lumii pentru ei atunci cînd invadatorii păgîni i-au luat prizonieri. Deodată, iarăși o viață bună! Studenți la universitatea din Babilon în vederea unei slujbe de conducere. După toate aparențele, speranțele lui Daniel rămîneau legate de Babilon. Rugăciunile lui către Dumnezeu de a ocroti Ierusalimul părea că nu au primit nici un răspuns, iar

acum lumea păgînă își deschidea larg brațele cu ofertele ei. De ce n-ar renunța pentru a se lăsa în voia ispitelor deșarte ale Babilonului? Nebucadnețar făcea eforturi în acest sens, încercînd să șteargă orice urmă a moștenirii evreiești, schimbînd chiar și numele lui Daniel într-unul care aducea onoare unui zeu păgîn.

„Înțeleg” a spus poate împăratul „numele tău înseamnă 'Dumnezeu este apărătorul meu'. E foarte poetic, dar unde Se afla El cînd era asediat Ierusalimul, iar tu ai fost luat prizonier? Evident că dumnezeul meu este mai puternic - așa că mai bine să-ți spunem Belșațar, care înseamnă 'Bel îți apără viața'”.

Probabil că mulți captivi din Ierusalim au cedat presiunilor lui Nebucadnețar, dar Daniel și tovarășii lui au rămas tari în credința lor. Totuși, Satana nu i-a lăsat în pace. El a pornit împotriva lor un atac dintr-o cu totul altă direcție. Din moment ce Daniel și prietenii săi au rezistat ispitei îndoielii că Dumnezeu le poartă de grijă, ei erau acum în pericol să schimbe credința cu încumetare.

CONSTRÎNGERE ÎN SALA DE OSPĂȚ

Cînd au intrat în sala de ospăț, Daniel și prietenii săi au văzut că mesele erau încărcate cu alimente pe care ei nu ar fi trebuit să le consume - o mulțime de cărnuri necurate, condimente și prăjituri. Încerc să mi-i imaginez stînd acolo și întrebîndu-se ce să facă. Poate le-a trecut prin cap gîndul acesta: „Am fost primiți de însuși împăratul; de ce să stricăm această relație datorită unui lucru atît de neînsemnat ca hrana? Dacă închinarea ar fi problema, atunci chiar acum ar trebui să luăm atitudine. Iar aranjamentele în legătură cu dieta cea mai potrivită le putem face și mai tîrziu, poate peste cîteva săptămîni.

Ispita era de a da o explicație logică neascultării. „Dar Daniel

s-a hotărît în inima lui să nu se spurce”. Dacă în acel moment nu hotărau ce cale aveau să urmeze, integritatea lor ar fi fost compromisă.

Rugîndu-se în inima sa, Daniel s-a apropiat de slujitorul de serviciu: „Văd că superiorul tău s-a istovit mult să pregătească un prînz bun pe care de altfel îl apreciem foarte mult. Dar noi sîntem obișnuiți cu o hrană mult mai simplă. Nu ai cumva pe aici niște smochine sau niște pîine de orz?”

Bineînțeles, omul s-a simțit ofensat. „Nu vă place mîncarea noastră? Este cea mai bună din Babilon, pregătită pentru însuși împăratul.”

Daniel a zîmbit. „Va fi mult mai ușor pentru tine să pregătești pentru noi fructe și zarzavaturi și va fi în armonie cu convingerile noastre religioase.”

„Îmi pare rău, Belșațar. Îmi place de voi, băieți, dar capul îmi va zbura dacă nu vă voi pregăti o hrană corespunzătoare”.

Daniel a știut cum să procedeze. Nu era momentul să se certe pentru reforma sanitară. Cîteva clipe a tăcut, rugîndu-se pentru înțelepciune.

„Ce părere ai de următoarea propunere?” întrebă el. „Pune-ne la dispoziție zece zile. Doar atît, zece zile. Și vei vedea cum vom arăta consumînd hrana pe care ți-o solicităm”.

O rezolvare ingenioasă găsită de niște adolescenți hotărîți să rămînă credincioși. Cum ar fi putut Domnul să nu-i onoreze? Cînd timpul s-a scurs, acel slujitor a trebuit să recunoască și el că Daniel și prietenii lui arătau mai bine decît toți ceilalți studenți.

În încercare după încercare, trei ani de-a rîndul, integritatea lor a rămas neatinsă.

Acei tineri evrei nu doar au supraviețuit acolo, în Babilon, ci ei au crescut. Cînd însuși Nebucadnețar i-a încercat pentru a le înmîna diplomele, el a declarat că întrec cu mult pe toți ceilalți

în înțelepciune și iscusință. Daniel și prietenii săi îi întreceau chiar și pe înțelepții de-acum cunoscuți ai Babilonului. Rădiind de mîndrie, împăratul i-a pus în locuri de înaltă răspundere.

Fără îndoială că sfătuitoarii lui Nebucadnețar, invidioși pe acești tineri iudei rivali, au folosit orice ocazie pentru a-i hărțui. Într-o noapte, Daniel a avut ocazia să se răzbune. Nebucadnețar a avut un vis tulburător pe care l-a uitat pur și simplu. Visul părea cumva semnificativ. Disperat, a adunat pe înțelepții săi pentru a-l ajuta să și-l reamintească.

Cînd acei păgîni increzuți și-au dovedit ignoranța, împăratul a decretat executarea lor. Mijlocirea lui Daniel le-a salvat viețile - o minunată mărturie a „duhului deosebit” al lui Dumnezeu care era cu el.

Timpul a trecut și mîndrul cap de aur al Babilonului și-a avut timpul său, apoi s-a dus, dar Daniel a rămas.

Dariu, împăratul medo-perșilor, l-a făcut prim-ministru pe iudeul în vîrstă de aproape 90 de ani. Încearcați să vă imaginați. Închipuiți-vă că o putere străină v-a cucerit țara și a instalat pe vice-președintele vostru ca noul său prim-ministru! Aceasta a fost experiența lui Daniel - un triumf politic poate fără seamăn în istoria lumii.

BIRUITOR

Timp de 70 de ani, criză după criză a asaltat viața lui Daniel. El a trecut prin ele prin credință. Spre sfîrșitul vieții sale, descoperim consacrarea sa față de Dumnezeu la fel de vie și curată ca și în ziua cînd Nebucadnețar l-a luat din Ierusalim.

Să-i facem o vizită. Să vedem cum se simte după toți acești ani.

Îl găsim profund mîhnit, nu datorită vreunei înfrîngerii politice sau vreunei umiliri, ci datorită faptului că împărăția lui Dumnezeu părea amenințată. Iată cum descrie chiar Daniel propriile

sîmțăminte, reacția sa: „Mi-am întors fața către Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune și cereri, postind în sac și cenușă” (Dan. 9, 3).

El bine, de ce putea fi oare atât de mîhnit bătrînul profet?

În calitatea sa de distins conducător al celei mai puternice împărății a lumii, el avea înaintea un viitor promițător. În plus era prea bătrîn ca să se mute înapoi la Ierusalim. De ce să fie atât de împovărat?

Putem învăța mult astăzi din viața lui Daniel.

El iubea mult pe Domnul; de aceea era îngrijorat. El înțelesese că toate făgăduințele cuprinse în legămintele lui Dumnezeu sînt condiționate - bazate pe colaborarea părții umane.

A zădărnicit oare continua neleguire a poporului lui Dumnezeu legămîntul Său? Exilații aveau să se mai întoarcă vreodată acasă?

Daniel a intervenit înaintea lui Dumnezeu, implorîndu-L să intervină în această situație: „Noi am păcătuit; am săvîrșit neleguire” (Dan. 9, 15).

Despre ce vorbea oare Daniel, mărturisind și prezentîndu-se ca un păcătos?

Nu avem nici o relatare despre el că ar fi păcătuit - chiar vrăjmașii lui nu au găsit nimic în caracterul său, cu excepția impecabilei sale credințioșii față de Dumnezeu.

Cu toate acestea, Daniel a fost pur și simplu cinstit cu sine însuși. Deși nu avea nimic special pentru care să se pocăiască, el a știut ca toți ceilalți, că nu poate atinge idealul desăvîrșit al lui Dumnezeu. Astfel, s-a socotit un păcătos, ca oricare altul ce avea nevoie de un Mesia.

Daniel și-a pus speranța mîntuirii în harul divin: „Nu îți prezentăm cererile noastre datorită meritelor noastre, ci datorită mării Tale îndurări.

O, ascultă, Doamne! O, iartă, Doamne! O, Doamne, ascultă

și fă ceva! Nu amina!” (Dan. 9, 18, 19, după N.K.J.V.).

Noi ne găsim acum în anii '90 și cred că încă avem multe de învățat de la bătrînul Daniel.

Și noi constatăm o întîrziere în împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu cu privire la revenirea lui Hristos. Degete de ocară ne amenință din toate părțile. „Conservatorii” îi acuză pe „liberali” că se compromit prin standarde coborîte. „Liberalii” îi acuză la rîndul lor pe „conservatori” că împiedică evanghelizarea prin legalismul lor.

Poate fi mult adevăr în susținerile ambelor părți, dar mă tem că spiritul nu este bun nici de-o parte, nici de cealaltă. Da, trebuie să înfruntăm deschis și cu tărie problemele pe care le întîmpinăm, dar numai cu dragostea lui Isus.

Avem nevoie de atitudinea umilă a lui Daniel - nu „voi ați păcătuit”, ci „noi am păcătuit”.

Frați și surori adventiști de ziua a șaptea, trebuie să fim uniți. Lucrarea lui Dumnezeu nu va fi încheiată pînă ce nu se va încheia în New York, ca și la Nairobi sau în Novosibirsk.

Avem nevoie atât de mult de Spiritul lui Isus care să ne unească inimile ca să mărturisim împreună:

O, Doamne, iartă biserica noastră pentru că am respectat legea doar cu buzele noastre, în timp ce am neglijat cerințele ei cu privire la milă și jertfire.

Iartă-mi familia pentru că ne-am preocupat mai mult de noi decît să împărțăm și altora dragostea Ta.

Iartă-mă pe mine că am greșit și nu am fost la fel de atent cu membrii familiei mele cum am fost cu colegii de muncă.

Îndură-Te de noi, Doamne! Curățește inimile noastre și dă bisericii Tale adevărata viziune, de care are atîta nevoie.

Facă-se voia Ta pe pămînt și vină Împărăția Ta cît mai curînd.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. Care a fost secretul credințioșiei lui Daniel față de Dumnezeu în fiecare încercare prin care a trecut?

2. În ce mod a fost experiența lui Daniel o dispută între dumnezeul Babilonului și Dumnezeul lui Israel?

3. Ce lecții privitoare la rugăciune învățăm de la Daniel?

4. Ce îți se pare mai valoros în această relatare despre Daniel?

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

DIN ÎNȚELEPT AM DEVENIT NECHIBZUIT

-Urmare din pag. 23 -

Solomon, înțeleptul, care a devenit nechibzuit, te încurajează să-L cauți pe Domnul chiar acum.

ÎNTREBĂRI PENTRU DISCUȚIE

1. În ce măsură Solomon și-a modelat singur profilul de împărat?

2. Ce ne învață experiența lui Solomon despre felul în care trebuie să tratăm succesul?

3. Și-a revenit vreodată Solomon? Dacă s-a întîmplat așa ceva, cum ai descrie calea sa de întoarcere la Dumnezeu?

Henry M. Wright este secretar al Uniunii Columbia a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.